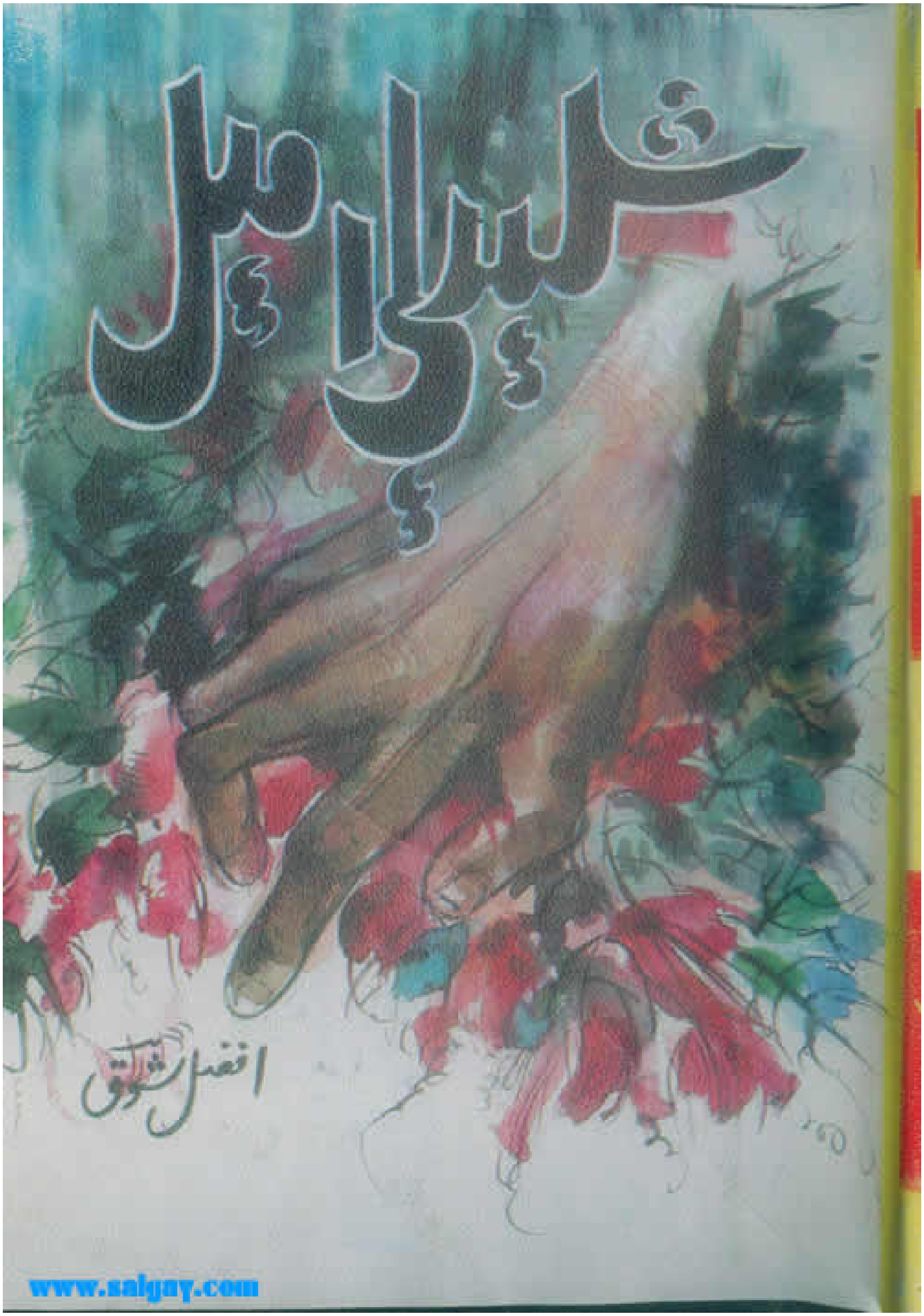

www.salgny.com

خبر نه یم چې زه څوک یم
د چا خپل یم، پردي څوک دي
بس فقط دومره پوهېږم
چې ساه اخلم، کاڼی نه یم
وښیم اوږم، بوټی نه یم
خو په ژبه زه بې ژبې
د بې حسه بُت په شان یم

زه انسان یم
هو! انسان یم

www.salgay.com

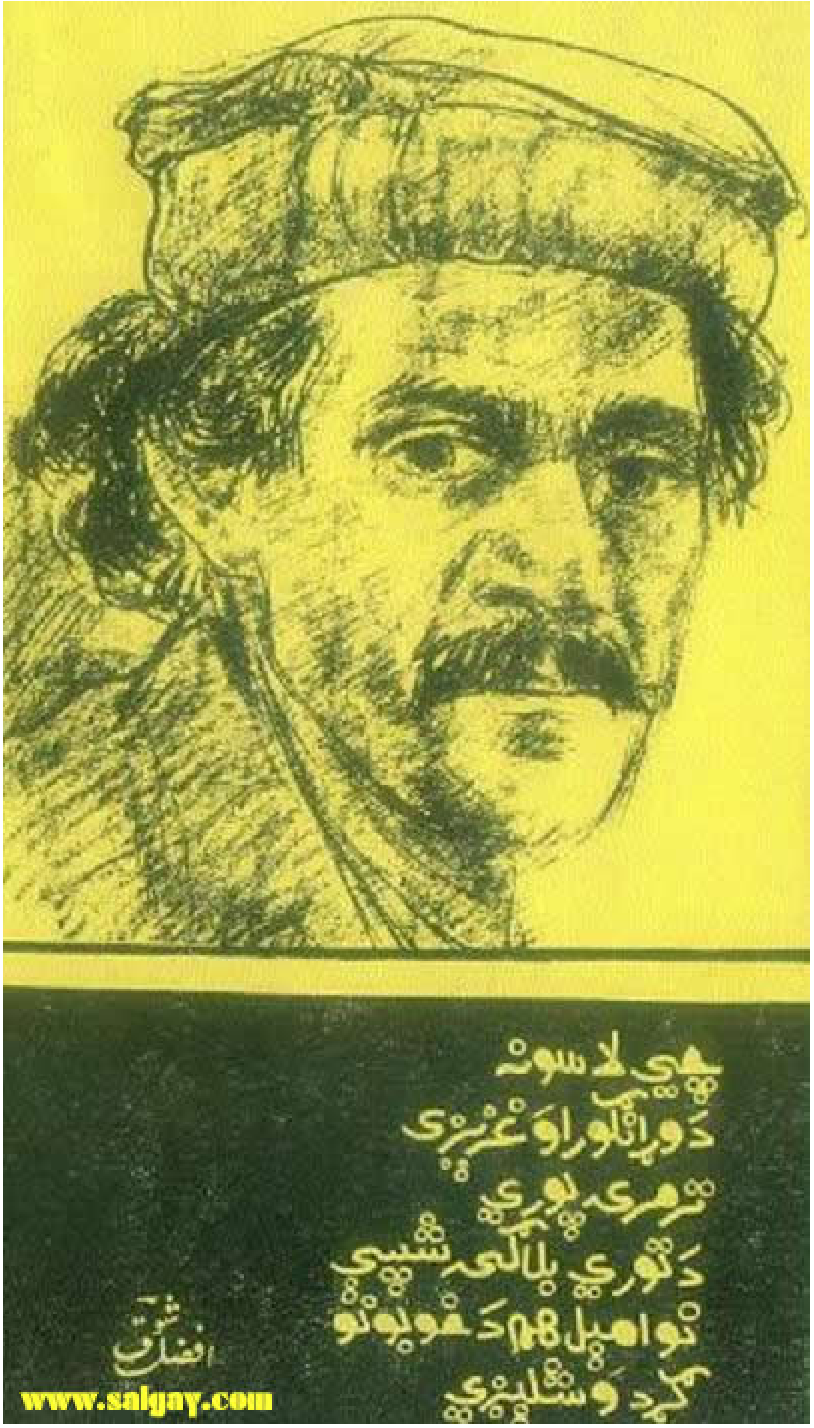

www.salgay.com

شلېدلی امېل

افضل شوق

له اړخه
دَ پښتو ادبي ملګري سهېلي پښتونخوا

حقوق محفوظ

دا شعري مجموعه ، چي دَ " شلېدلی امېل " تر عنوان دلاندي په کال ۸۸-۱۹۸۷ع کي دَ افضل شوق په نامه مارکيټ کي په لومړي ځل خپوره شوې وه او اوس يې دويم بريښنائي جلد چې په کال ۲۰۰۷ - ۸ ع کې په ليکه کېږي .. همه حق يې دَ شاعر دَ زامنو عزيزيار خان، اولس يار خان، حکمتيار خان، قام يار خان او لُور هديل بريښنا افضل خان (سکاني هديل) په نامه محفوظ ساتل کېږي -

دَ کتاب په باب ...

کتاب	شلېدلی امېل
شاعر	افضل شوق
له اړخه	دَ پښتو ادبي ملګري سهېلي پښتونخوا
دَ چاپ کال (لومړی چاپ)	۱۹۸۷ – ۸۸ ع
دَ چاپ ځای	یونائیټډ پرنټرز ـ کوئټه
شمېر	۱۰۰۰ کاپۍ
خطاط دَ اول جلد	شهزاد اورکزئ ـ کوئټه
کمپوزنګ دَ بریښنائي جلد	قامیار خان او حکمتیار خان
ټائټلونه	کلیم خان - کوئټه
عکسونه	محمد حسېن - کوئټه
بیهه - (آن لائن)	۱۵۰ کالداري پاکستانۍ/ ۲۰۰افغانۍ/۱۲ امریکائي ډالر

دَ کتاب تر لاسه کولو درک

- یونیورسټي بُک اېجنسي خېبر بازار پېښور
- صحاف نشریاتي موسئسه کاسي روډ کوئټه
- عظیم پبلیشرز سوئیکارنو چوک پېښور
- دانش کتابتون ډهکي قیصه خوانۍ پېښور
- پښتو اکېډمي بُک سټال ، پېښور یونیورسټۍ
- ګوشه ادب جناخ روډ کوئټه

انتساب دَ کتاب....

---((دَ پخواني چاپ))

- په نامه دَ هغې جذبې ، چې ژبه په پښتو وئیلو ، سترګې په پښتو لوستلو او قلم په پښتو لیکلو پارَوي –

- په نامه دَ خپل محترم اُستاد پروفېسر ربنواز مایل، چې دَ پښتو او اُردو ادب په اړه دَ لفظونو په لوبه کې دَ فکرونو دَ یو نامتو لوبغاړي په حېث پېژندګلوي لري-

... ((دَ اوسني برېښنائی چاپ))

- په نامه دَ خپل وجود دَ هغه نیمي خوا ، چې زه یې په زمیني سفرونو باندي په نیمي نړۍ کي او دَ ویښو سترګو دَخوبونو په خیالوَرو فکري جهانونو کې تر دې دمه نه یوازې کړَولی یم بلکې اوس خو مې لا دَ ځان سره دَ لا محدودو آسمانونو په لور دَ بوتللو دپاره دَ تکمیل په غرض په داسې زینو هم خېژوي لګیا ده ، چې بیرته ورباندي راګوزېدل په ممکناتو کې نه راځي -

- په نامه دَ هغه چا، چې پښتنه نه ده خو زما دَ ځینو پښتوکتابونو دَ چاپَولو سره سره یې زما دَ پښتني شعري افکارو په انګلسۍ کې ژباړل شوې کتاب (ټوئیسټ آف فېټس) په نړۍ کي دَ خپرَولو دَ پاره دَ الې بولنګ سره تر خپله وسه کومک هم شامل کړی دی- هو ...زما اشاره دلته زما دَ ګرانې کور وداني ډاکټر وهیبه سکاني افضل په لور ده، چې زما دَ ژوند دَ اصل روح او خوږې لورکۍ هدیل برېښنا افضل خان (سکاني هدیل) مثالي مور هم ده -

ـــ افضل شوق

څه خو به وایم

افضل شوق خپله شعري مجموعه چاپ کوي او ولې به یې نه چاپ کوي چې اوس په شعر وئیلو کې پوخ کاره یادېدی شي - او برسېره پر دې، دَ ځان دَ انفرادیت دَ مُشخص کولو په کار، دَ ملګرو نه که زیات اخته نه دی نو کم هم نه دی - دَ ده هسې شعرونه آخر څه ته او چته غاړه غزَوي ...

مازې دَ یار دَ موسولو په نیت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

دَ زړه په لورې هره تلونکې لاره
ازغې ازغې ده سر تر پا یه څله؟

لمحه لمحه مې له وسواسه دَ مرګ
ځې او راځې زړه ته دَ ډار اندېښنې

یو احساس دَ ژوند دی شوقه چې ما وژنې
بل مرګې ژوندی ساتلی یم په وار وار

دا رنګ ګوا دَ ده په اړه دَ فکرې اثباتیت رنګ دی چې که هم دغه یې رنګ او ګرځېدو ، نو دَ ده په لوی شاعر جوړېدو کې به هیڅ شک نه شې پاتې - په اصل کې شعر وئینه یو عجب فن دی ، چې په یوه وخت دَ فکر پوخ والی هم غواړې ، دَ جذبې نرماې او تودش هم او دَ ټکو مناسب او ښکلی چُوڼ هم - په دې کې که یو څه کم شې نو خبره پوره یا په زړه پوری او یا دَ واړو زمانو غږ لرونکې نه ښکارې - دَ مثال په طور صرف دَ ماضې ذکر هم کُلیت موندلی شې که چرته دغه پورته اسباب په کې برابر وې –

یاد ماضي عذاب هی یارو
چهین لې مُجهسې حافظه مېرا

اوس زما دَ خیال دَ تصدیق دپاره شاید چې نور بحث ضرورې نه وې .... هن نو وئیل مې دا چې ــــ دَ افضل شوق پر دغه حقیقت نظر دی او چې تظر یې پوره وې نو مخکې ذکر شوې شعرونه ترې په آسانه خپل وجود مومې ، ګنې دائی هم دَ تېر ببر ښکار شې او هسې شیان هم یقیناً په دې مجموعه کې شته -

افضل شوق زما په نزد دَ نظم او په نظم کې هم دَ مختصر نظم شاعر دی – دلته دَ ده کړاؤ ، فکرې وحدت او دَ موضوع تفصیل زیات پرله پوری لیده شې ــــ دَ مثال په طور دوه نظمونه وړاندې کوم –

"پیسې"

دَ سهار له لمر ختو
دَ ماښام تر خورېدو
ټول اقدار دَ ژوندانه

ورکړه راکړه ، بد او ښه
ګوا هر څه او تقاضې
نن سبا ښکاري پیسې

" " پېژند ګلوي

خبر نه یم
چې زه څوک یم ؟
دَ چا خپل یم ؟
پرېدي څوک دي ؟
بس فقط دومره پوهېږم
چې ساه اخلم
کاڼی نه یم
وینم ، اورم
بُوتی نه یم
خو په ژبه ، زه بې ژبې
دَ بې حسه بُت په شان یم
زه انسان یم
هو ، انسان یم

لکه ما چې اووئیل چې دائی دَ مختصر نظم شاعر دی نو په دې اړه پورتني دوه نظمونه په اختصار کې تفصیل هم ښاي او دَ ده دَ فکر په تجربې کې ـــــ دَ تجربې بیان هم – هم دغسې دَ ده نظم " تفس " او " دَ ضمیر ژغ " او ځینې نور نظمونه پوره نظمونه یادېدی شي –

دا یو عجبه حقیقت دی چې دَ نظم ویونکي شاعر به دَ شعریت خوا اکثره دَ ده په نظر کې نه وي او یا به یې کمزوره وي- دَ دې سبب له نورو اسبابو نه علاوه دا هم دی چې نظم وَ فکر ته زیات دَ ملګرتیا لاس ورکوي او غزل وَ جذبې ته - ځکه نظم ګو شاعر اکثره نظم ویونکی یواځې نه پاتې کېږي .. غزل هم لیکي – او دَ شعریت هغه خوا دلته پوره کړي - په افضل شوق کې دا څه قدرتي غوندي مجبوري ده چې څه کم څه زیات کم چرته نا چرته پاتې کېږي - دَ دې باوجود که دَ ده نظمونه دَ اختصار دَ صفت له کبله دَ ده په وس کې ځان په ډېرو ځایو کې ښاي نو دا به یې زیار هم ګڼو او کمال هم –

افضل شوق موضوعات لري – نظم ويونکی شاعر دَ غزل ويونکي په مقابله کې په دې اړه فوقيت لري چې هغه که هر څو مخته تګ او غواړي نو چوکاټ نه له سره نه شي وتی – دَ مثال په طور غزل دَ حُسن له لطافت او دَ عشق له سرخمۍ نه دېخوا آخوا څومره تلی شي ، دَ معاملې يو پوهاند ښه بوهېږي – کائنات يې موضوع دی خو لطيف او خواږه اړخونه به يې تر بحث لاندې وي – لاکن نظم کمپيوټر هم موضوع ګرځولی شي ، که جُزيات يې سم بيان شي – ګوا دَ نظم شاعر مفکر او تر حد دَ پاسه دَ يو شي نفسيات بين ضرور وي ، ګنې تفضيل ته معامله څنګه وتی شي ؟ او بيا هر نظم نوې بيان. يوه نوې اډانه او يو نوې ښار عمارت کوي- ځکه تر کُليو لاندې نه شي راتلی او پدې اړه دَ نظم ويونکي ذهن زياته زرخېز (Fertile) ګڼلی کېدی شي –

هن ... لکه پورته چې ما اووئيل ، افضل شوق دَ نظم وئينې ملکه زياته لري - ذهن به يې که پوره فکري نه وي نو له څلورو نه درې برخې خو به ضرور وي او که داسې نه وای نو دا کار دَ بېکارۍ به يې ولې په سر اخيستو چې مروجې سانچې (دَ غزل) پرېږدي او نوي سانچې (نظم) خپلې کړي –

ما لکه اول چې اووئيل چې ښه ښه نظمونه يې شته او زما له ده سره نيږدې تعلق هم دا راته په ګوته کړې ده چې که دائی نظم ته پوره متوجه شي نو ..... دَ کار شاعر به اوګرځي او پښتو ادب به له موضوعاتو نه ډک او په موضوعاتو به موړ شی –

په آخر کې به دا اووايم چې دَ عبدالغني مبارز او عبدالسلام جوهر نه يې راواخلې تر محمود اياز او سهېل جعفر خټک پورې ، دَ دغه کهول (چې دَ تېرو لسو دولسو کالو نه شاعري کوي) يو داسې شاعر دی چې خپله څېره هم لري او خپل انفراديت په قائمه ولو کې بوخت هم - دَ دغه کهول الميه دا ده چې شاته يې سم دستي دَ سيد خېرمحمدعارف، ابوالخېرځلاند ، ګل شاه خوستي، سعيدګوهر، عبدالکريم بريالی، عمرګل عسکر او سرور سودائي کهول ولاړ دی او څه وروسته مقدس خان معصوم، صاحبزاده حميدالله ، زه او نور يُو ـــــ دا ټول ګوا دَ دغې صدۍ دَ دويمې پنځوسمې بعد تحريکونه دي چې که دوئ خپل تشخُص په نوي فکر او نوي موضوع نه په کې اولري نو دَ روايت تسلسل به يو خوا ختم شي او دَ نوي موضوعاتو راتګ به بل خوا –

زه په يو څو ټکو کې ګوا دَ افضل شوق په اړه خپله دا وينا دغسې تمام ته رسَولی شم چې دائ دي غزل او نظم دواړه ليکي ولې چې زه ورته په دواړو کې اُمېندونه لرم – که هسې مه وای نو ما به اول دَ ده دَ غزل شعرونه نه ورکول – لاکن نظم ته دي دومره توجه ورکړي (دَ پورته شعريت هم درلولو په خيال) چې دائ زمونږ دَ ادب لمنه په موضوعاتو ډکه کړي - اقبال غزلونه دَ نظم په ژبه اووئيل ، دائ دي نظمونه دَ غزل په ژبه اووای – دا به دَ ده دَ شعريت حرف هم پوره کړي – په موجوده حال دَ ده دا مجموعه نوې هم ده او زړه راکښونکې هم چې نظمونه په کې جدا رنګ لري او غزلونه هم څه هسې رنګ....

تنده به وژني ما تر څو دَ آرزوګانو په دشت

کله به بخته !! راکوې ماته بلنه دَ ژوند

ژوند لکه لوُخړه ، زما وَ سترګو ته
ټول څېزونه هیڅ کړي په ګړځنه لار

ناپوهه نه ده ، خو دَ نوي پېغلتوب دَلاسه
نه پوهه وي په مینه ځان او نه سړی ګڼي ما

ــــــــــ پروفېسر رب نواز مایل

دَ کتاب لومړی فلېپ

افضل شوق زمونږ دَ سیمې یو نامتو زُلمی او مخور شاعر دی - په خصوصي توګه په نوي کهول او په نوی ادبي دُنیا کې ځان له یو داسې لوړ مقام لري چې دَ دوئ نوم دَ نوي کهول دَ لومړي قطار په لیکوالانو کې په ویاړ اخیستل کېدای شي - دائ یو خپل انداز، خپل اُسلوب او خپل یو فکر لري ـــ او دائ دَخپل لیک او انداز له کبله په جوت ډول پېژندل کېږي - دَ فکر ژورتیا او دَ خپل چاپېرچل دَ مسائلو کتنه .. او مخته راویستل دَ افضل شوق دَ شاعرۍ غوره خصوصیت دی -

په شاعرۍ کې نظم او غزل جلا جلا میدانونه دي لاکن افضل شوق په دې دواړو میدانونو کې دَ خپل فکر آس برابر زغلولی دی - لاکن دَ ده دې مجموعې "شلېدلی امېل " څخه دا څرګندېږي چې نظم دَ ده دَ خوښې میدان دی او هیله ده چې په آئنده څو کالونو کې به دائ ځانته ډېر لوړ مقام پیدا کړي - په لنډ نظم کې په خصوصي توګه افضل شوق چې څومره په قدرت خپل مافی الضمیر څرګندولی شي ، هغه ډېر کم شاعران کولی شي -

هم دا رنګه زه هیله کوم چې دَ افضل شوق دَ شاعرۍ دا مجموعه به په پښتو ادب کې دَ ویاړ وړ زیاتوب وګرځي او په درنه سترګه به ورته وکتلی شي -

ــــــــــ سرور سودائي
۳/۲/۱۹۸۸

دَ کتاب دویم فلېپ

افضل شوق په حقله په څو کرښو کې دَ خپلې رائيې اظهار، که اووايم چې نه صرف ګران دی بلکې ناممکن هم دی - ولې چې افضل شوق زمونږ دَ نوې قبيلې ځوان او ډېر ښه شاعر دی - هغه که نظم ليکي او که غزل .. دواړه ښه ليکي - او کله کله خو زه دَ هغه په شاعرۍ کې ډېره بې ساختګي محسوسوم او زما په نزد په شاعرۍ کې تر ټولو لوی کمال هم دغه بې ساختګي ده - په خالي الفاظو او دَ فن په پېچيدګيانو شاعري ، شاعري خو وي خو شايد چې دومره اثر په کې نه وي - او ښه شاعر کله هم دا پابندياني نه قبلوي - هغه خو دَ زړه خبره کوي او هغه خبره که په ځان پسخوند وهل وي هم، نو ځان ترې نه ژغوري .. لکه شوق چې واي

مازې دَ يار دَ موسولو په نيت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

افضل شوق په حقله زه کم از کم هيڅ پېشن ګوئي نه شم کولی، ولې چې پېشن ګوئي خو به هغه خلګ کوي چې په دا فن ډېر ښه پوهېږي او دَ دغه فن په پېچيدګيانو پوهېږي - زه پخپله اوس دا وئيل غواړم چې په دا لږ عمر کې افضل شوق چې څومره کار کړی دی .. ډېر ښه دی او مخ کې خو به هغه نور هم ډېر څه کوي - نو بايد چې په دې لږ عمر کې دَ افضل شوق وَ دې کار ته په درنه سترګه اوګورو -

سهيل جعفر

۳/۲/۱۹۸۸

نو وَ به وايم....

ښه مې په زړه دي .... چې تکه سپينه ورځ به وه ، خو په ما باندې توره شپه .... ځکه چې زما دَ ويدې نصيبې تورو زُلفو به دَ ګنې وريځې په چم له ما څخه دَ رُوڼ لمر ژېړې وړانګې ژغورلې - لاکن دَ خوب وَ پستې غېږې ته به په دې نه ورتلم چې زه دَ خپلې نصيبې دَ کټ وَ سر ته ناست له مودو راهسې دَ هغې دَ ويښېدو په انتظار وم—— ما وئيل داسې نه ، چې دلته زه ويده شم او هلته نصيبه را ويښه شي - ولې چې ما غوښتل ، چې څنګه يې سترګې دَ خوبه رُوڼې شي نو زه به ورته خپله خالي لمن نيسم او دا به يې دَ سکون په پيرزؤينو راډکوي - وروسته له دې به يې زه په سترګو کې دَ مُراد هغه چينه لټوم چې دَ امکان په لاره زما رسېده ورته ګران ؤ .... بېخي ګران -

ولې چې ما په يو داسې کور کې سترګې غړَولې وې چې دَ زَړې کنډوالې غوندې به يې دېوالونو خپل تېر هېر وختونه ژړَول ، دَ کوټو دروازو به دَ تړلو په وخت په هغه کور کې دَ اوسېدونکو لوږه او خلاسولو په وخت دَ هغوئ دَ ځواني مرګو تلوسو دَ وِير ترانې ژغولې - لا چې ياد بدلو خوبه کور، لاکن ؤ به په مثال دَ يو

قفس ، چې دَ بند پځونو ګړدکې خو به يې په اوسپدونکو راجارباسلي وي... خو دَ باران له څاڅکو ، دَ تيارو له يرغله او دَ ژمي او دوبي له تودو سړو بادونو به يې نه شولو ژغورلی –

نو ځکه .... که ما دَ خپلوانو او خواخوږو مخته خپلې فطري تقاضې تر سره رسَولو دپاره دَ حالاتو دَ دېوانو سره غبږ نه شوله ايستلی نو پټ په پټه خو مي نو سر دَ دېوالونو سره وهلی شو ..... هو .... ما به خپلې محروميانې ژړَولې او څنګه چې به وخت مخ په وړاندې تېرېدلو ، نو زه به دَ خپلو ګُمانې اوښکو په سېلاؤ کې ــ دَ غمونو دَ يوغټ او ژوَر سمندر په لور بهېدم - او لا، کله چې به دَ سمندر په اوبو ورګډ شوم ، نو يو لاس به زما په لورې راوَغزېدو او زه به يې دَ وچې په خوا ورکښ کړم - دغه لاس ، لاس نه ؤ ... يوه حوصله وه، يو همت ؤ ـــــ حتی چې پښتو وه ، چې په ما کې يې دَ ژوند دَ تېرَولو او دَ حالاتو سره دَ جنګېدلو يوه تکړه جذبه پيدا کړه –

بس .... بيا نو څه ؤ چې زه دَ رښتيا وَ نړۍ ته راستون شوم او نصيبه مې هغسې دَ حالاتو په مات کټ ويده پرېښوله ..... دا کست مي وکړو چې زه به هغه ټول نيمګړي ارمانونه پوره کوم چې ما ړومبی په نصيبې باندې پوره کول غوښتو- اوس به يو يو دَ تدبير په تار کې پئيم او دَ هغې دَ کټ په پښې به يې راټالوم -

دلته چې ما څنګه امېل وَ پئيلو ، نو هلته مې سم دستي نصيبه په کټ کې له خوبه جګه راکښېنسته او ما هم دَ کټ دَ پښې په ځای دَ خپلو تدبيرونو هغه امېل دَ نصيبې په غاړه کې واچولو او دَ يو فاتح په حېث ورته په ډېر وياړ وَ موسېدم ـــــ خو نصيبې راته دَ منني دَ يو دوؤ تورو وئيلو په ځای زما دَ تدبيرونو امېل دَ لاس په جټکه وَشلولو او په سينې پورې يې داسې په ټينګه وَ نيولم چې دَ ژوندون په اړه ليدل شوي ټول خوبونه يې رارښتيا کړو - خو ... له بده مرغه مې دَ مُراد هغه چينه بيا هم وَ نه ليده .. چې ما به دَ ورکو غوښته- او لا ، چې يې غواړم اوس هم .... ګوا دَ وخت ترټلې او لمر سېځلي هر انسان دَ تندې دَ ماتولو چينه -هم ځکه خو زه په فطرت هغه پاته شوم څنګه چې ړُومبی وم -

ـــــ افضل شوق- کوئټه

دَ غزل برخه

(نعتيه غزل)

تږې اروا یم ...... اوبېده غواړمه
تا ته دَ ژوند چینې د رتله غواړمه

فقط مې ته زړه ته بیا ځې او راځې
مقصد چې زه دَ ژوندانه غواړمه

یخ شي لفظونه زما دَ ژبې په سر
ستا په بابت چې ژغبېده غواړمه

خوښَوم ځان هم وچه پاڼه لاکن
زه ستا په پښو کې رغړېده غواړمه

ټولې کړه زُلفې زما له سترګو دَ شپې
ځلنده لمره !! ویښېده غواړمه

راکړه په ګُوتو خپله لار اشنایه !
منزل ته زه شوق رسېده غواړمه

(غزل)

لاخو دَ باد مسته شپه یې ، چې په لاس نه راځې
لا خو جل نه یې ، فرښته یې چې په لاس نه راځې

لاخو مې بخت دی ستا په وار باندې تورسپې ځټلی
لا خو بیا ته زما نصیبه یې ، چې په لاس نه راځې

لا خو چُړتو دَ سباؤن یم زه اخیستی په سر
لا خو بیا ته تېره لمحه یې ، چې په لاس نه راځې

لا خو ځنګېږم شپه او ورځ ستا دَ یادو په تال کې
لا خو دَ شعر هغه مصرعه یې چې په لاس نه راځې

لا خو زه ړوند یم ، سترګې هسې ټپوم درپسې
لا خو بیا ته خیالي وړانګه یې چې په لاس نه راځې

لا خو زه خپله په قفس کې دَ خپل شوق قیدي یم
لا خو بیا ته په ځان غره یې چې په لاس نه راځې

(غزل)

دا دَ میني لېونتوب دی ، که جنون دی نه پوهېږم
زما دَ ویښو سترګو خوب دی ، که ژوندون دی نه پوهېږم

پانه پانه غوړېده کړم ، چې ښکلاؤ تخنوي ما
دا اثر دَ ژُلمیتوب دی ، که افسون دی نه پوهېږم

څه سوب دی چې تاوېږم دَ لمبې غوندې له جوشه
زړه زَما یو سَوی چوب دی ، که مجنون دی نه پوهېږم

یو سبځل په اور دَ مینې ، بلې خوا پسخوند او ظلم
دا عجبه شان زیاتوب دی ، که قانون دی نه پوهېږم

دَ یار سترګې په ما سرې وي خُدای خبر چې مُدام ولې
دا یې خوُی دَ ماشومتوب دی که هسکون دی نه پوهېږم

تر سهاره په سرو اوښکو تږوله شپه رُونږل شوقه !
له سکونه یاغي توب دی ، که مرګون نه پوهېږم

(غزل)

چې پلمه ستا دَ ګودر یم ، نو هم ښه یم
که په ژوند ژبې مازیګر یم ، نو هم ښه یم

چې بې تا نه رښتیا کېږي په سهار لا
که دَ خوب هغه منظر یم ، نو هم ښه یم

چې مَړې مې کچکولۍ سترګې په دید وي
که دي بیا ملنګ دَ در یم ، نو هم ښه یم

چې په سر دَ یار له خپله پخلا بخته

که ټول عمر مرَور یم ، نو هم ښه یم

چې زه شوق لا دَ زړګي په حېثیت ستا
که بندي ستا دَ ځیګر یم ، نو هم ښه یم

(غزل)

زه دې مزل کوم په پلونو باندې
ته مې ږدې پښې په ارمانونو باندې

زه دې له لمره په خپل سیوري ژغورم
ته کړوې ما په اورونو باندې

زه دې په لپو اوبَومه تنده
ته وژنې ما په سرابونو باندې

زه دې په مینه احساسات تخنوم
ته مې ږدې مالګې په زخمونو باندې

زه په تا خورمه دَ زړه غوښې په شوق
ته کوې یَه په وصالونو باندې

(غزل)

څوني دروغ شوله رښتیا دَ ژوند لا
چې باوري نه شوه یوساه دَ ژوند لا

ته دَ لمر سیال او زه دَ شپې علامت
تیارې ورکېږي په رڼا دَ ژوند لا

که وَڅیښمه سمندر په لپو
پاته به ترې وي اروا دَ ژوند لا

دَ زړه ویښتل په ښو نه دی عجب
پلمه دَ وِیر ښکاري ښکلا دَ ژوند لا

شوقه ! دَ مرګ له فرښتې څه ګیله
وایم چې بد دی نیت په تا دَ ژوند لا

(غزل)

تور په تندي تپَل څه ټوکه نه ده
دَ چا په نوم کېدل څه ټوکه نه ده

په زیړو کاڼو دَ حسرت تر چینې
دَ لځو پښو مزل څه ټوکه نه ده

مازې دَ یا ر دَ موسَولو په نیت
ټوکه په ځان کول څه ټوکه نه ده

پښتو وئیل خو دي آسانه لاکن
پښتو ته ملا تړل څه ټوکه نه ده

یو ازې زړه په بدل چاته شوقه !
سر په ورغوې رېدل څه ټوکه نه ده

(غزل)

څوک چې دَ ځان ګڼمه زه هغه پرېدی ګڼي ما
پسخوند وهي را باندې تل او لېونی ګڼي ما

نه مې ربلبړي په یار غم او نه سختې دَ ژوند
که څه هم دای دَ لارې یو تېره ازغی ګڼي ما

ناپوهه نه ده ، خو دَ نوې پېغلتوب دَ لاسه
نه پوهه‌وي په مینه ځان او نه سړی ګڼي ما

زه یې دَ زړه وَر ټکوم ، خو دا کڼه غوندې ده
نه اوري زما دَ مینې ژغ او هم ګونګی ګڼي ما

مینه مې ټوکه سنجَوي ، پوهېږم نه چې ولې
لا خو به وي خپله وړه او لا کوچنی ګڼي ما

په ځان کې ورک دی هر سړی او ځان ځاني ده شوقه !
چا ته به ژوند سپارمه زه ، څوک به زړګی ګڼي ما

(غزل)

څنګه به لنډ شي په سترړیا دا دَ عمرونو مزل
په سترې لار دَ سترو سترو ساعتونو مزل

دلته ژوندون هم بې قراره دَ قرار په لټون
سم له انسان سره کوي په سرو اورونو مزل

اوس خو مې خپل خوشمړی رُوح هم دَ الوت په تمه
دَ مرګ وَ خوا ته لنډوَي دَ دې عمرونو مزل

په منډو ترنډو به تر څو داسې کوم په هیله
دَ آرزوګانو په دې دشت دَ اُمیدونو مزل

په تورو شپو کې مې دَ غم ځواني سرتورې تیارې
دَ سپین سهار په لور کوي دَ تورتمونو مزل

دلته به شوقه !! تږی ته تر څو په تږو لارو
وَ هرې تندې ته کوې دَ سرابونو مزل

(غزل)

یو ، غاښو دَ وخت چیچلی یم په وار وار
بل ، نصیب خپل کړَولی یم په وار وار

یو ، خو ته لوُر یې دَ غرونو .. غرسنۍ یې
بل ، پښتو درته ترَلی یم په وار وار

یو ، خو ستا مینې ویده کړمه په ویښه

بل ، دي خوب را پاسَولی یم په وار وار

یو ، انګلی دَ رنجو په نیت هم تا یم
بل ، دي خپله خاک ګڼلی یم په وار وار

یو ، مې ته برخه ګڼلې دَ وجود یې
بل، له ځانه در وتلی یم په وار وار

یو ، وسواس دَ ژوند دی شوقه چې ما وژني
بل ، مرګې ژوندی ساتلی یم په وار وار

(غزل)

زه چې په تا باندې شیدا یمه ، لا نور څه غواړې
ستا په وجود کې چې فنا یمه، لا نور څه غواړې

یو دي دَ مینې په لوظونو یم ولاړ لکه غر
بل دي لالیه په رضا یمه ، لا نور څه غواړې

ما خو هر څه درباندې وَ بائیلل په مینه مینه
زیاته خو ستا په نامه پایمه ، لا نور څه غواړې

غم دي اشنا که خوشحالیانې نه پرېږدي وَځنګ ته
زه چې سوب ستا دَ خندا یمه ، لا نور څه غواړې

لکه مجرم زه لاس تړلی ستا په مینه کې نن
ویښته ویښته ګوره رسوا یمه، لا نور څه غواړې

اوري که شوقه ! دَ زړلۍ غوندې هم کاڼي په ما
زه چې ملهم ستا دَ شفا یمه ، لا نور څه غواړې

(غزل)

چېرې دَ چا غریبي ، چېرې رسمونه دَ ښار
چېرې ستړیا ستوماني ، چېرې خندونه دَ لار

ورک به له یو بله کړي ، دغه تیارې ما او تا
چېرې دَ غلا اشنائي ، چېرې وختونه دَ ښار

څنګه به نه وي مانده مینه په تول دَ خلوص
چېرې دا زما بې وسي ، چېرې ظلمونه دَ یار

دَ ژوندانه فلسفه .... ښکاري دغه یو تپوس
چېرې خندا خوشحالي ، چېرې ځُرتونه دَ ډار

شوقه زړه کښونکی سپرلی لیدل په وینبه هم خوب
چېرې ښکلا کاغدي ، چېرې ګلونه دَ هار

(غزل)

زړه مې وَ سپړي زخمونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي
مړه مې هم شي حسرتونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

تلوسې مې لکه ستورې ، وړاندې زما سترګو ته ټولې
واغوندي سپین کفنونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

دَ مئین سرې په برخه ، په سوب دَ یار ناترسه
وي سُلګی، وِیر او آهونه، چې دَ شپې تیارې خورې شي

څوک په اوښکو ،ځوک په مینه،څوک دَخپل وجود په وینه
بل کړي هر څوک څراغونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي

ځان سره مې رڼاګانې ، یُوسي ټولې آرزوګانې
پاته شو زه او غمونه ، چې دَ شپې تیارې خورې شي

څه دي شوقه په سکون کې ، رنګ، رڼا او په ژوندون کې
تت کړي هرڅه تورتمونه ،چې دَ شپې تیارې خورې شي

(غزل)

که ژوندی ومه هم ، پښتو به کوم
که مړکېدمه هم ، پښتو به کوم

مازې یوه پلا دَ بڅرکې غوندې
که برېښېدمه هم ، پښتو به کوم

قسم په خدای چې دَپښتون په نامه
که ګارېدمه هم ، پښتو به کوم

دَ باد وَ مخې ته دَ خلې په چم
که رغړېدمه هم ، پښتو به کوم

تر سیورې لاندې دَ اورونو شوقه !
که اوسېدمه‌هم ، پښتو په کوم

(غزل)

ځُونډې دَ حالاتو کله نه شي موسوَلی څوک
غم دَژوند فطرت دی، فطرت نه شي بدلولی څوک

سترګې خو مئینې شي ناڅاپه په یو چا ، ګنې
ځان دَ خپله لاسه اور ته نه شي غورځولی څوک

پلو غوندې به پاته شي سړی سړی تر شا په‌لار
ژوند دَ تمنا تر منزل نه شي رسَولی څوک

نن دَ تورو اوسپنو او کاڼو په قدرونو کې
ونډې له هیڅا دَ خلوص نه شي خپلولی څوک

خپل ځان دي فنا کړه په‌وجود کې زما وېرېږه مه
بې له مرګه رُوح له تنه نه شي بېلولی څوک

ته خوار به ترڅو لټوې شوقه ! دَسکون چینې
زړه خو هغه دشت دی چې يې نه شي اوبولی څوک

(غزل)

ټولې سرې سکروټې مړې شوې دَ ساړه اور په يره کې
پاته نه شو تود خلوص زياته دَ مينې په جذبه کې

مازې ، يو بل خطا باسو دَ دروغو په خبرو
ګنې غله يُو موږ له اصله دَ رښتيا په معامله کې

زما له سترګو که عکسونه بيرته وران هم کړې لاليه !
ستا يادونه به ژوندي وي زما دَ زړه په جزيره کې

که شهيد هم شوم په مينه کې دَ يار په سر يَه خلګو !
زما دَ ګور سنخته به ښکاري ژوندی ياد په اديره کې

ته ګڼې خپله ښکلا ياره ! په څه دَ کاڼي کرښه ؟
داسې ډېر ګلان وچ شوي دي دَ منې په غرمه کې

ښکاري شوقه ! دَ غمونو ما ته ښېلې ښېلې ګونځې
هر ساعت دَ ګونځلکې زندګۍ په دې ځېره کې

(غزل)

دَ خوشحاله ژوند په تمه کله چېرې کله چېرې
مَړی بخت په اوږو وړمه کله چېرې کله چېرې

دَ خپل تړو حسرتونو دَ يو ګوټ تسکين دَ پاره
زړه په لاس کې ګرځومه کله چېرې کله چېرې

دَ يو ګل وَ ننداري ته په سپېره ويجاړه دشت کې
مړاوې سترګې غړَومه کله چېرې کله چېرې

زه هم ځانته شنه لُوخړه يم په څير دَ محروميانو
په سر خاورې بادَومه کله چېرې کله چېرې

زه يو پاڼه ، وچه پاڼه ، دَ سيلۍ دَ مخې پاڼه
ځان دَ مرګ له پښو ساتمه کله چېرې کله چېرې

دَ بې کوره ژوند دَ لاسه په تودو غرموکې شوقه !
ځانته   سيوری لټومه کله چېرې کله چېرې

(غزل)

دوې لمحې مې هم بې غمه نه پرېږدي تنده او لوږه
ما په ځان پسې پسې تل زغلوي تنده او لوږه

لا مې مړ کړه لويه خدايه !لا مې کانړی په وجود کړه
چې نه دغه زندګي وي او نه وي تنده او لوږه

دَ ناترسه وخت څاپېړې زما په مخ لګي او ژاړم
خود به ژاړم، چې مې اوښکې ماتوي تنده او لوږه

نه خو کورلرم،نه کلی،نه مې بل ښکاره مسکن شته
لور په لور مې په دې ژوند کې ګرځوي تنده او لوږه

په هرګام ، په هره لاره ، دَ انسان په برخه وي تل
ژړاګانې او غمونه ، محرومي تنده او لوږه

راشه شوقه چې په ګډه هغه ژوند ما او تا خپل کړو
چې همېش په يوه حال وي ، نه لري تنده او لوږه

(غزل)

لکه هوا ، په سُرت ګُلېږې راته
وينم دي نه خو محسوسېږې راته

ويلې شوم زه ماښام ته ستا دَ زُلفو
ته لا په لمر حُسن کوکېږې راته

پام دي غلط په شاعری کړم څنګه
قسم په خدای ډېره يادېږې راته

کله رانجه هم شه په سترګو کې زما
تر څو به زړه زړه کې ګوټېږې راته؟

هرې څېرې ته شوقه ګورم ځکه
چې په هر چا کې ته ښکارېږې راته

(غزل)

وینم له ځان سره سره زه همېشه ملګرې
دَ ورځې دا خپله سایه ، دَ شپې تیاره ملګرې

لا خو بد بخته یمه زه ، لا به یم سوړ په خلوص
چې نه لرم خوا خوږی یار، نه یو خوږه ملګرې

په هیله هیله دَ سپرلي مې ټولې پېغلې لمحې
دَ وچو پاڼو په شان شوې له باد سره ملګرې

زه هم هغه ، ته هم هغه ، خو نن دَ مینې په څیر
نه شولو پاته زه او ته یاره ! هغه ملګرې

چرته چې ځم ،سره سره مې وي دَ سیورې په شان
دَ ژوند احساس او دَ مرګي یو وسوسه ملګرې

که څه هم ښکارم بې اشنا ، یوازې نه یم شوقه !
لرمه زه هم په جهان یو اندېښنه ملګرې

(غزل)

چرته جهان،چرته دَخوار اندېښنې
یو دَماښام ، بل دَ سهار اندېښنې

واي وَ ماته ښه راغلی په خندا
دَ ژوندانه په هره لار اندېښنې

چېرې به ځغلي دا انسان له ژونده

پرتې دي لورپه لورامبار اندېښنې

سړي سړي نن ژړَوي په سل ډوَل
يکې يوازې دَ روزګار اندېښنې

لمحه لمحه مې له وسواسه دَ مرګ
ځي او راځي زړه ته دَ ډار اندېښنې

دَ تللي درد دَبيا راتګ په هيله
لوبَوي شوق دَ انتظار اندېښنې

(غزل)

تر څو به لويه خدايه ! زه ګالم خوږمنې شېبې
دَ سرو سرو پُرهرونو او دَ غم خوږمنې شېبې

ساړه ساړه آهونه او سُلګۍ مې دي په برخه
که وينس يم که ويده يم، تل زغمم خوږمنې شېبې

ځګېروی لرم له درده دوې شپې مې آرام نه شته
په ما کې مسلسل کوي ماتم خوږمنې شېبې

زه هم دَ ژوند دَ لاسه په وجود لکه يو زخم
په خوږو کې راګېر يم ، لوبَوم خوږمنې شېبې

دَ مينې له ړومبۍ ورځې په تاؤ دَ خپلو ساهو
تر اوسه لا دَ زړه ټکورَوم خوږمنې شېبې

لا څه دي که يې وَ چاؤدي سل ځايه دَ زړه غوټې
په برخه دي دَ شوق هغسې هم خوږمنې شېبې

(غزل)

غم به تر څو درَوي غرونه وايه؟
زما او ستا تر منځ سکونه ! وايه؟

چې له سترګیاؤ او له لوړو تندو
په تا کې نورڅه دي ژوندونه ! وایه؟

راشه په مینه مې مرئیی کړه جنۍ
غلا کوې څله زما خوبونه ، وایه؟

زه یمه شل په پښو او ته غرسنۍ
څه به مو یو شي قسمتونه ، وایه؟

په مورنۍ ژبه که شولې ګونګی
شمله دي څوک مني پښتونه ! وایه؟

ترڅو به شوق وي وچه پاڼه غوندې
نصیبه! څه شول بهارونه وایه؟

(غزل)

ستا په څېره دَ زُلفو لوېږي سیورې
که ماځیګر شو ، چې خورېږي سیورې

بېلتون دَیار نه دی عجب په ماښام
له سُرته هم په شپه بېلېږي سیورې

په پښو کې ستا ږدمه زړګی له خیاله
که دېوالو خوا ته ټولېږي سیورې

چې لمر دی اور، نو به په مځکې هم خود
سم له انسان سره سوځېږي سیورې

شپه که هرڅو وېرَوي سترګې شوقه!
رڼا ته بیا هم نه ترکېږي سیورې

(غزل)

لمده لمده غوندې په اوښکو يوه سپينه شپه
ګړۍ ګړۍ مخته راځي دَچا غمګينه شپه

مينه خو پرېږده، اقرار پرېږده، چې په ترخ کتو هم
خوله خوله شي دَ اشنا يخه واؤرينه شپه

ما دي په غلو سترګو کې غلا دَميني وَ نيوله
پټه چې تا کړه په پلؤ له ما سپوږمينه شپه

کله سپوږمۍ، کله دَ لمر، کله دَ ستورو په نوم
لمانځم په مينه دَ ښائيسته يار نازنينه شپه

ښکاري اوس هم راته هغۍ لا دَ ګمان په سترګو
دَ بُت په شان هغه ګونګۍ غوندې حسينه شپه

شوق هم اکثره په خوبو کې منتظره دَ ځان
ويني په اوښکو کې لمده دَ چا مسکينه شپه

(غزل)

اَوړې تر تاک له خپله ګائيه ځله؟
جامې ځيرې په ما اشنايه ځله؟

هلته په سترګو کې ګائېږي راته
دلته په ژبه ګونګ شې وايه ځله؟

که نصيب نه وای دَ ماښيانو ملنګ
کېږدۍ به ځيرې وای سل ځايه ځله؟

دَ زړه په لورې هره تلونکې لاره
ازغې ازغې ده سر تر پايه ځله؟

لوې لمنې که ډکېږي په خواست
منګول دَ شوق خالي ده خدايه! ځله؟

(غزل)

ته مې رُوح ، ته مې زړګی ، ته مې ښه
له خپله ځانه ، ځانته ما نیږدې ګڼه

څه به وکړې ، دَ غماز درانه ژغونه
که زموږ مینه شي په غوږ ور ته کڼه

دَ وصال په تمه یاره ! ورځې شپې زما
دَ فراق په مېچن دومره مه اڼه

خپلو اوښکو غوندې ما سترګو ککو نه
دَ ښو په چاڼ له دړده مه چڼه

دَ وجود په وچ چمن شنېزه نه غواړم
بس سپرلیه ! دَ زړه ګل مې وَسپڼه

تورې شپې که رُوښوَل غواړې اې شوقه !
تر سپوږمۍ هم دَ دړد اوښکه وي رڼه

(غزل)

زړې کړلې حالاتو زما تورسرې تلوسې
هغه له خپله بخته مرَورَې تلوسې

دَ وخت په سترو لارو ، په هر ګام ، هره شېبه
نُوکان وهي ډُوبرېږي سرببرې تلوسې

همېش مې سترګو وړاندې دَ ټپي مارغه په شان
بې وسه ټپَرېږي پرې وزرې تلوسې

نه ځان سپاري وَ مرګ ته او نه توان لري دَ تګ
پرتې مې ګور په غاړه دي سپین سرې تلوسې

کله چې یرغل دَ محرومیانو په ما وَشي
هم ماتې مې په ملا شي زورَورې تلوسې

وينم شوقه تل دَ زړه په خلاسو دربچو کې
دَ وخت وَ ښو لمحو ته منتظرې تلوسې

(غزل)

چې زما په وينو پرېمنځې منګولې
بيا به وَ بل ته نه کړې سرې منګولې

ستا دَ خپرې ښائيست څه کم دی چې لا
دَ بُوډۍ ټال ته اچوې منګولې

ګوره چې زما په غم ، غمجنه نه شې
ګنې په ځان به لګوې منګولې

ستا دَ نصيب کرښې له ما ژغېږي
له چا او چا به پُټوې منګولې ؟

زړه که دي شوق ته ټالۍ نه وهي نو
ځله په مخ له شرمه ږدې منګولې

(غزل)

کوڅه کوڅه دَ ژوندون سپېره پرته ده څونې
لمحه لمحه دَ سکون په وِير اخته ده څونې

دَ نوې ژوند په لانجو او دَ خلوص په زوال
څپره څپره دَ پرون نن غمزده ده څونې

مينه رښتيا ده اشنا ، رښتيا پُټېږي کله ؟
قيصه قيصه دَ مجنون ، ګوره ښکاره ده څونې

نه شته ريښتونی خلوص، ښکاري يوازې غرض
جذبه جذبه دَ ترون ، په خوند ترخه ده څونې

دَ ورځې شپې تر وصال، شوقه په لار کې دَ عشق
شېبه شېبه دَ بېلتون ، په کچ اوږده ده څونې

(غزل)

نخښې په لاره ستا دَ پښو غواړمه
خيالي اشنا تا له مُودو غواړمه

مځکه بې تا را ته سور اور ده ځکه
لاره آسمان ته دَ ختو غواړمه

زياته خو ورک شومه له ځانه زه هم
لا به ستا سترګې څو تر څو غواړمه

په وېښو سترګو ستا ليدل لکه خوب
ورک دې دَ خيال په جزيرو غواړمه

وَځم دوه لاسه چې دَ ژوند له ښاره
خود به مسکن په اديرو غواړمه

راشه چې خپل شو ،له پرېدئيو شوقه !
پښتو به درکړم ، خو پښتو غواړمه

(غزل)

کله چې ژوند عبث دَ مرګ يو وسوسه وګڼم
نو خپل وجود هم په ژوندي ځان اديره وګڼم

بيرته راغبرګه شي زما چيغه له هر لورې دَ غره
دا خپل احساس چې دَ ژوندون په تول مانده وګڼم

اور اور بدن هم په دې خيال شي يخه واؤره زما
چې کله ځان دَ لمر لالي سرِه سايه وګڼم

دَ سترګو وړاندې راته تت شي څرکېدونکی لمر هم

چې نصيبه دَ ژوندانه په ورځ ويده وګڼم

زړګی مې وَغواړي چې اوښکه اوښکه شم په وجود
شوقه! چې ستا خيالي مانۍ هم کنډواله وګڼم

(غزل)

نه رسي سرته يو منزل يوازې
ګران دی دَ ژوند په لاره تلل يوازې

لاېې په ګور کې ، لا دَ کور په غولې
اور دی سوراور دی اوسېدل يوازې

يو وسوسې دي، بل دَ مرګ علامې
دی زنکدن شپه تېرَول يوازې

که اوسېده کړم په جهان کې،نو څه؟
بې تا خپل ځان ګڼمه تل يوازې

په ګُوبۍ ځان خو هيڅ امکان نه لري
دَ غم په سېند کې ژوند کول يوازې

له ځانه لاس وينځل دی شوقه! فقط
بڅرکې غوندې غورځېدل يوازې

(غزل)

نه مې پرېږدي سيلۍ بادونه دَ سپرلي په غېږ کې
پاڼه وجود رغړم زه خوار دَ زندګي په غېږ کې

چا خو له خوبه ولاړ وَليد دَ خپل خوښې محل
او لا دَ چا کيږدۍ کړه څيرې ، بې وسي په غېږ کې

دَ پېغلتوب په هيله هيله زما ماشومه مينه
مړه په ارمان شوه له مُودو دَ محرومي په غېږ کې

کله خو ته هم غړَوه سترګې سهار په سپېدو
ترڅو به بخته! توره شپه تا کړَوي په غېږ کې

دَ هجر شپې ستا دي قسم وي په دې خپلو تيارو
خوب ته مې پرېږده، چې ما يار ته وَر ولي په غېږ کې

وَ سپاره شوقه! اُمېدونه هم وَ هغه کور ته
چېرې چې مرګ ستا آرزوګانې ويدَوي په غېږ کې

(غزل)

له تا مې ژوند ، له تا مرګی دی
بې تا مې کور هم کورَکی دی

تمه له چا دَ خپلوۍ څنګه؟
ما ته لا خپل وجود پرېدی دی

هرې قفس غوندې سينې کې
تندې نيولی يو زړګی دی

دَ يوه کور په غولې هم .... لا
څوک سکنی، څوک مېرنی دی

هسې دې سترګو کې تلمه
ګڼې خو زړه مې ستا مرئيی دی

په لاس کوې ، که ماتوَې يې
شوق دَ شيشې نازک بنګړی دی

(غزل)

نه کړي ثمر دا بې ثمره شينکۍ ونه دَ ژوند
تش په اُميد پاي هر څېز ، هره غوښتنه دَ ژوند

زړګیه ! مه غواړه فرار، ته په کوګل کې ښه یې
دَ بخت په تا دغه پیرزؤ شي، پیرزؤینه دَ ژوند

تنده به وژني ما تر څو دَ آرزوګانو په دشت
کله به بخته ! راکوې ما ته بلنه دَ ژوند

دَ بخت په دې یو څو ګلرنګه دقیقو څه باور
یادېږي لار هغسې هم درسته ازغنه دَ ژوند

اریان په دې یم چې کوم کوم پُرهار به زه ګنډمه
ښکاري سل ځایه راته څیرې دا لمنه دَ ژوند

مه بلوَه په خپل مزار شوقه ! دَ اوښکو ډیوې
څوک به دَ ګورله مړي څه کوي پُوښتنه دَ ژوند ؟

(غزل)

خدای دي را وَباسه په فال دَ مینې
چې په تندي دي کښېږدم خال دَ مینې

دلته خو سترګې مېلمستیاوي کوي
هلته په زړه کې دی ډُوکال دَ مینې

ازغو په څُوکو دَ مزل له جوره
سترګې هم ژاړي لا په خیال دَ مینې

دَ نفرتونو په دې سرو اورونو
خوُنې توربېږي کال په کال دَ مینې

ستا دَ خیالونو په ویدې نړۍ کې
شپه او ورځ ځانګې شوق په تال دَ مینې

(غزل)

لرمه دَ ځیګر په نغرَي کې سره سکروټه

توده او تړکېدلې دَ زړګي وړه سکروټه

یو ځل مې لا نصیب کړه په ساړه ژوند کې خالقه !
هغه رنګه سور اور ، هغسې تاؤ ، هغه سکروټه

تر اوسه مې لوګېږي لا دَ زړه په پستو غوښو
هغه دَ پخوانۍ مینې یوه یوه سکروټه

یو ورځ به په وجود خپله یره شي له غروره
لالیه ! څه پروا ده ، که نن یې توده سکروټه

لمدې سترګې به ستا څوک په دُسمال پاکوي شوقه
هر څاڅکی دې دَ اوښکو دی په شان لکه سکروټه

(غزل)

تږي اروا یمه دَ ژوند ، ما کې اوسېږي تنده
څومره چې زړه اوبه م کوم ، دومره زیاتېږي تنده

خارمړې ژونده ! ته په تریخ ځان دونې خوږ ولې یې
خدای دې میرات کړه، چې په تا هم نه ماتېږي تنده

څنګه به زما تلوسې رَسي دَ مُراد چینې ته
نه شته په ما کې توان دَ تګ ، په ما غمېږي تنده

مه ځغلوه دَ ژوند په دشت دَ اُمېدونو اسپې
ستړې به ځان کړې په سفر ، سفر یادېږي تنده

تږي آرزو یم دَ خلوص ، لکه سپېڅلې مینه
دَ چا په مینه مې دَ مینې نه ماتېږي تنده

(غزل)

کله دي نه وي دَ جسمونو تړون
که دائمي وي زموږ دَ زړونو تړون

تر څو به زړونو له اوړې راکوي
په سپین کاغذ دَ شنو لفظونو ترږون

مرګی به څنګه ما او تا بېلوَي
لرُو تر منځ چې دَ رُوحونو ترږون

دَ سر لوړې او دَ انا په غال کې
وَخوړ نفرت زموږ دَ کلونو ترږون

سپور که دَباد په اوږو شي هم شوقه!
نه رښتیا کېږي دَ خیالونو ترږون

(غزل)

زه دَ لېونتوب وَ انتها ته رسېده غواړم
ځکه خو دَمینې وَصحرا ته رسېده غواړم

مازې په دروغو دَ دروغې تسلۍ په نیت
څومره لېونی یم چې رښتیا ته رسېده غواړم

ځان پوهی کړه غمازه! په معنا دَ مجازي مینې
مه مې ترږه لاره ... ګوره چا ته رسېده غواړم؟

مینه که ګناه ده، نو بیا ګورئ غمازانو څه؟
زه هم ګناهګار یم وَ سزا ته رسېده غواړم

نه خو لېونی یم، نه مجنون، فقط شاعریمه
تل په تخیل کې وَ ښکلا ته رسېده غواړم

(غزل)

سترې زندګي ده، که سترجنه لار
دا ... کړه وړَه اوږده ازغنه لار

نه لري منزل دَ ژوندانه مزل
تش په وړاندې تله دي په غمجنه لار

نن سبا خو مینه دَ جذبې په څیر
ښکاري دَ اغراضو فریب‌جنه لار

ژوند لکه لوُخړه زما وَ سترګو ته
ټول څیزونه هیڅ کړي په ګرذجنه لار

مخ په وړاندې تېرې شوې دَ وخت کډې
پاته زه تنها شوم په خوړجنه لار

کله به رسېږي وَ منزل ته شوق
ده ...، تر لرې لرې ارمان‌جنه لار

(غزل)

دَ خوُشي خیال په رنګه زه هم لېونتوب دَلاسه
اوسم له ځانه بې خبر دَ مئینتوب دَ لاسه

دَ نن په دې ناولې وخت او په لړلې ژوند کې
خلګ سړی نه مني څوک دَ سړیتوب دَلاسه

ګیله به څه کوم له تا ، لا دَ ګیلو نه یې اوس
وړم به دي هر زور او زیاتی دَ ماشوم توب دَلاسه

سترې ستومانه شوم په ژوند ، خو دَ ربا ؤ په ځای
شومه ملګری دَ تیارو ، دَ یاغي توب دَلاسه

دومره مجبور یم چې غندلی نه شم ظلم دَ یار
دَ خپلې مینې دَ جذبو دَ مرئیتوب دَ لاسه

بیهه دَ مینې شوه ارزانه په بازار کې شوقه!
نن دَ پیسو دَ ډېر لالچ او دَ زیاتوب دَ لاسه

(غزل)

مینه دي یاره! څه جنجال شوه راته
چې دُنیاګۍ هم خوب او خیال شوه راته

خله به نه ژړېږم ستا په هجران
هره لمحه چې په کې کال شوه راته

ستا په جنون کې ړُومبۍ ورځ خو لا څه
شپه هم اریانه زما په حال شوه راته

وَ رسېدمه وَ معراج ته دَ عشق
که رسوائي په تندي خال شوه راته

دَ شوق په سترګو کې لاهو انجلۍ!
هره نخره دي هم مثال شوه راته

(غزل)

نور مې په اوښکو نه بلېږي څراغ
سهاره! رُوڼ شه تپَرېږي څراغ

دَ باد په شان ظالم غماز دَ مینې
په چا هم بل نه پیرزؤ کېږي څراغ

اې دَ اُمید لمره! سهار که په ما
نه شپه تېرېږي ، نه رُوښېږي څراغ

زما دَ وجود په وران مزار کې همېش
غمجن زړګی لکه لوګېږي څراغ

دَ غم په شپه مې لکه ستوري په مخ
قطره قطره اوښکې څلېږي څراغ

تل دَ شهیدو آرزوګانو په ګور
شوق هره شپه لکه سوځېږي څراغ

(غزل)

اکثره خو دَ مینې په درک دَ غوښې زړه
ما هم وَ ژړَوي دغه کودک دَ غوښې زړه

برېښنا غوندې مې پړک وهي په تریخ مانده احساس
په هیله دَ ژوند پروت له غمه ډک دَ غوښې زړه

په ښار کې دَ سپین پوستو هر یو موم غوندې سړی
کوګل کې ګرځوي تر کاڼې کلک دَ غوښې زړه

تر څو به خوري څاپېړې دَ حالاتو په وور قد؟
دا زما یتیم بې کوره ، خوار هلک دَ غوښې زړه

په ژبړ ناروغه لمر دَ خپل لالي ساړه خلوص
بس مه چاؤده نور شوقه دا ګزک دَ غوښې زړه

(غزل)

عجبه ښهر ؤ چې نن یې خرابې لټوم
تر خاورو لاندې یې زړې ورکې کوڅې لټوم

لکه یو ستړی مسافر دَ اُمیدونو دَ دشت
زه هم وَ ځانته دَ دروغو حوصلې لټوم

ستا دَ غرض له بله اوره ، زه الوتی لُوګی
اوس په فضا کې دَ وجود خس او خاښې لټوم

شپه که سهار لري ، سهار جوړ کړه باداره په ما
زه هم له ستورو سره ویښ ، سپینې سپېدې لټوم

تش دي په خیال تنده دَ رُوح زه ماتولَی نه شم
ته خو سراب یې ، زه دَ ځان ترې څپې لټوم

دَ پرونۍ ورځې دَ عشق په ښکلې ښار کې شوقه
دَ آرزوګانو نړېدلې کنډوالې لټوم

(غزل)

کوي به څوک په پرېدۍ ځُلې څه باور
نه شته په ځان لا دَ شېبې څه باور

لاليه ! پام کوه چې مات يې نه کړې
زړه خو شيشه ده، په شيشې څه باور

کله به وي جار جار او کله نفرت
په موسمي ډوّل يارانې څه باور

هر څه به خاورې شي له خاورو سره
په ښکلې نقش، ښکلې څېرې څه باور

ورک به له ځانه شې تيارو کې دَ غم
شوقه ! راځه په تورې شپې څه باور

(غزل)

دَ سترګو دَ بڼو له غشو ځان ژغوره زړګيه !
په چل چل به دې مړ کړي، په ډېر پام ګوره زړګيه !

وړه غوندې دُنيا به دي تباه شي له هوسه
په زور زور مه درزېږه ، په قرار ښوره زړګيه !

دا ستا خيرن وجود به په خلوص که خدای کول زه
وينځم په مينه مينه دَ اشنا توره زړګيه !

اريان دي په خپل ژوند کړمه،بادار دي تا ميرات کړي
دا دومره ولې ديغ يې له دې خپل کوره زړګيه !

تاؤونه که دَ مينې دَ سره اور سهلی نه شې

بیا ولې دَ شوق غوښه سوځوَې نوره زړګیه!

(غزل)

لا به دَ غم کډې بارېږي کله؟
لا به دَ ژوند شونډې مو سېږي کله؟

خوله خوله شو وَسره لمر ته انسان
لا به آسمان ګوره ...، ژړېږي کله؟

زیاته خو زما حوصلې هم شلې شوې
لا به مزل سرته رسېږي کله؟

رڼا هم تته غوندې شوه دَ ستورو
لا به دَ شپې اوربل ټولېږي کله؟

ګوره.. چې اې سراب سراب زړګیه!
لا به ستا وچ کوُمې لمدېږي کله؟

هره څېره شوه ګونځې ګونځې دَ ژوند
لا به دَ شوق احساس ځوانېږي کله؟

دَ نظم برخه

نظم ۱ـ "نعت شریف"

چې دَ شپې له ګڼ اوربله

دَ سهار خپره ښکاره شوه
نو دَ وازګو جوړ خدائیان هم
تول په کوُزو کوُزو سترګو
په شیشه غوندې کورو کې
دَ غرور په دالان ناست ناست
په وړانګو دَ لمر شول ویلي

نظم ۲ ـ "ماتې ثانګې"

که څه هم
لوُند دی حلق دَ ترِو زړونو
دَ باراني سترګو په اوښکو باندې
که څه هم
رُونې ينښېدلې خولې
دي ګرځېدلې دَ ماڼیانو خښتې
خو بیا هم
ګورئ ، تکه سره ده مځکه
دَ ژوندانه تر ونې لاندې دلته
او هر زیارکش دَ ماتې ثانګې په چم
په پرې پرې غاړه راټالېږي مُدام
دَ قصابې دَ سره پُسه په رنګه
چې ګوټ ګوټ وینې ځینې ثاخي کښته

نظم ۳ ـ "مړه پلونه"

دلته چې ګام اُوچتُومه وړاندې
هلته مې سم دستي وَ زړه ته راشي
داسې يو سام
چې ما به مړ کړي مرګی

داسې یو وام
چې زه به هم خاورې شم
دَ باد په چم دَ تېر وتلو خلګو
چې لا يې نخښې دَ پښو ښکاري په لار

نظم ۴ ـ ˝اور او اوبه˝

یاره ! مه پورې کوه اور
زما دَ زړه ورې نړۍ ته
ګنې، زما دغه لوګی به
دَ اوبو ډکه وریځ شي
ستا په سر باندې دَ وَسې
بیا به خپلې لمبې ژغورې
دَ باران له سړو ځاځکو

نظم ۵ـ ˝ژوندی مَړی˝

سړی مړ دی دَ دننه
تش وجود دی چې ښوربږي
دَ هوا په رُخ هر کله
لکه مَړی په تابوت کې
په اوږو باندې خوا خوُږي
راولي خپل اديرې ته
له پرېدي لرې ولاته

نظم ۶ـ ˝څوک خپل، څوک پرېدی˝

ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس

ځینې زېښنل کړي وینه ، دَ چا په سترګو کې اور
ځینې په خوُی فرښتې ، دَ چا شیطان سکه ورور

***

ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځینې آسمان ته ګوري ، دَ چا نظر دی په ځان
ځینې سپېره په خاورو ، دَ چا نوموَړی دی شان

***

ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځینې خوارہ ژغبېږي ، دَ چا لستوڼي کې مار
ځینې دي کاڼي په زړه، دَ چا مثال دی دَ خار

***

ټوله لمن کړم له چا ، وَ غزَوم چا ته لاس
ځینې ځبېږ لري سل ، دَ چا شبوه ده لباس
ځینې مانده دي په تول ، دَ چا کوټه دی اخلاص

نظم ۷ـ "حېرت وړې سترګې"

پراخ تندی دَ سرېتوب لا
ګوُنځې ګوُنځې دی وَ ګورئ
نن په وِیر دَ هغو خلګو
چې په دغه اپټمي دور کې
لوړو تندو له سوبه
په تن ښکاري تش هډوکي
وچ هډوکي ، وچ هډوکي
په مثال دَ هغو وَنو
چې خزان وي رېږَولي
خو ، بیا هم دي حیرت وړې
هغو زړونو ته دَ غوښې

چې لړ هم دَ خلې هو مره
ښکاري نه پرې دړد ېدلي

نظم ۸ـ "په شپبو کې دَ هجر"

غواړم
چې ستا دَ ویده عکس په تندي
دَ خپل نامه وَ لګومه ټیکه
خو
چې نرۍ ځوکه در وړم دَ قلم
ستا غنم رنګ نقشونه تت شي دُونې
چې دَ یو شنه وړوکي خال په ګمان
ستا په ځېره باندې اشعار وَ لیکم

نظم ۹ـ "سل ځېرې"

ستاپه کاڼو به غمازه !
زما دَ زړه وړه ایندا ره
کړیچې کړیچې شي ، منمه
خو ، دا یاد لره نا پوهه !
که مات شوی هر توکری
وَ ایندارې ته مُونښې
نو کوربه مې دَ زړګي هم
سل ځېرې شي زېږَولی

نظم ۱۰ـ "تسلیمې جذبې"

اوس به لا ما ببرغ په لاس

په غال غال
دَ پښتنې مینې په نوم اخیسته
ستا دَ زړه مځکه په خپل واک کې ګله
چې مړامو سترګو دي له ما دَ مخه
په خوبَولو
او په مړو مړو کتو
زما دَ زړګي ټولې غښتلې جذبې
دَ بې همته عسکرانو غوندي
یوه یوه ځانته تسلیمه کړله

نظم ۱۱ـ " کور کور یو مزار "

لا تر څو چې
دَ ټُکریزو په ارمان کې
دَ پښتو ناوې
په اور سېځي لاسونه
نو تر هغو به
کور کور دَ پښتنانه هم
لا په سیورو کې
دَ سرو شنو بېرغونو
ښکاره کېږي یو مزار
وَ نور عالم ته

نظم ۱۲ـ " بې حسه دېوال "

لارې لنډېږي
ورځ په ورځ لګیا دي
دَ شنه آسمان
او سپېرې مځکې تر منځ

خو فاصلې
پرتې هغسې دي لا
دَ زړو تر میانه
دَ غوښینو خلګو
چې ښکاري هر یو
په خپل ځای باندې ښخ
لکه
دَ ختو جوړ بې حسه دېوال

نظم ۱۳ـ "ویدې لمحې"

ما خو خوبونه ټول
په ټکي ټکي
رښتیا کول په سپینه ورځ درباندي
ځکه مې سترګې هم رُومبی له خوبه
را ویښوَلې ستا په عکس هر سهار
او لټولې به ما تل معناوي
غرسنۍ پېغلې !
په نقشونو کې ستا ..،
خو چې خبر په حقیقت شوم کله
نو دَ خپل ژوند ویښې لمحې لا راته
ویدې ویدې غوندي محسوسي شولې

نظم ۱۴ـ "پښتني هوډه"

اې دَ سپېره منې ناترسه سیلۍ !
اې تکې سرې او زورَورې سیلۍ !
بلد یم ډېر ښه له تا
چې ربړَوای شې پاڼې

وړای او راوړای شي وریځ
او هم له رېګه دروای شي غرونه
منم منم
دا به دي هم وَمنم
چې دُورَواى شي خاورې
زما دَ بې حسه سُرت په قبر باندې
او نړَولای هم شي
زما دَ نامه ولاړه سپینه کتبه
خو ،
دومره واوره اې غاورې سیلۍ !
ما هم ځینبلې دي شُودې دَ مورکۍ
زه هم یو ځوان دَ پښتنې هوډې یم
نه یم ګُوبۍ دَ اوبو
او نه کیږدۍ یم چې به ځیرې شمه،
نو ځکه پوهی شه چې وژلی نه شې
په زور دَ مستو څپو
زما دَ اُمید بله روښانه ډیوه
تر سپین سهاره پورې
او لا تر هغه دمه
چې پورته شوي نه وي
په ما پسې لاسونه

نظم ۱۵ - "رسوائي"

یو نوم دی چې یې وینم
ځای په ځای پر دېوالونو
دَ خپل نوم سره لیکلی
لکه زه او زما سیوری
چې په یو بل پورې اړ یُو
خو تر شا چې لار ته ګورم
ښکاري زما پلونه یوازې

نظم ۱۶ـ "دَ ضمیر ژغ"

هغه یو ژغ چې زما تر غوږه رائحي
له سترو سترګو مې خوبونه شَړي
تل مې دَ شپې ویښ تر سهاره ساتي

***

هغه یو ژغ چې زما تر غوږه رائحي
ما دَ ژوندون په تقاضو خبرَوي
هم مې دَ وخت په زولنو خبرَوي

***

هغه یو ژغ چې زما تر غوږه رائحي
ما ته سبق دَ سړیتوب راکوي
ما ته لار لیکه دَ رښتیا راښاي

نظم ۱۷ـ "دمامې"

سترګه سترګه
ګنډل شوې په بڼو ده
ژبه ژبه
چیچل شوې په غاښو ده
لاس او پښې هم
ماتې څانګې دي، چې ځانګې
لنډه دا، چې
وَر دَ کور کور دی تړلی
خو په ښار کې
دمامې دَ خپلواکۍ دي

نظم ۱۸ـ ˝شلې پښې˝

لارې دَ احساس دي
که رګونه دي دَ وينو
چې دَ زړه له کوره وځي
دَ رنځونو وَ نړۍ ته
هم په وينه
هم له خوبه
خو ، چې وخت دَ مزل راشي
نو دا غبرګې پښې شي شلې

نظم ۱۹ ـ ˝پلمه˝

څنګه دي وَ شرَم له وينو سترګو
زما دَ ماشومې مينې
ځوان ځوان خوبه !
ستا دَ نړۍ په هر هر کانې ښکاري
زما دَ نامه سره ليکلې ، ګوره
هغه يو نوم
دَ هغې لوړې هستۍ
چې دی پلمه دَ شاعرۍ وَ ماته
چې دی پلمه دَ ژوندګۍ وَ ماته

نظم ۲۰ـ ˝څه شوه پښتو ...؟ ˝

څه شوه پښتو...؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو !
هغه پښتو... تورُه ، توپک او چې وفا يادېده

هغه پښتو... ښېګړه ، پت او چې حیاء یادېده

***

څه شوه پښتو...؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو !
هغه پښتو ، چې په معنوي توګه وه ژواک او ژوندون
هغه پښتو... چې خال او خط وه دَ ځلاند سباؤن

***

څه شوه پښتو...؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو !
هغه پښتو... چې کاڼو بُوټو او شنېزو وئیله
هغه پښتو... چې اباسین او سېلابو وئیله

***

څه شوه پښتو...؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو !
هغه پښتو... چې ژغېده به تناګانو غوندې
هغه پښتو... چې پړکېده به برېښناګانو غوندې

***

څه شوه پښتو...؟ غواړم ځواب دَ دنګو غرو زامنو !
هغه پښتو... چې وه تور سرو ته پېزوان او والۍ
هغه پښتو... چې وه ځوانانو ته سدرۍ او خولۍ

نظم ۲۱ـ " هغه هم ته وې .. "

چا ، چې تر زړه راجوړَولې لارې
لا ، چې دَ چا به ما څارَلې لارې
څوک چې ؤ ما ته تر جهانه راتېر
هم تر خپلوانو ، هم تر ځانه راتېر
دَ چا په یاد چې مې بانه غورځېدل
دَ چا په نوم چې مې وېښته درېدل

لا ، چې لیدل مې تل خوبونه دَ چا
هغه هم ته وې ، بل څوک نه ؤ اشنا

نظم ۲۲ـ " پټ لمر "

ما هم غوښتل
چې شینکی خال وَ وینم
دَ خپل زړګي دَ مېلمنې په تندي
چې زه یې ستر ګه بولم
دَ ړانده بخت
هم دَ شپې شپې ژوندانه
له تورېږکي پټ
دَ ورک ورک رُوڼ سهار
خو ، درېغه درېغه په مزل کې دَ دید
په نیمه لاره مې ویدې شوې ستر ګې
په انتظار دَ یوې مستې څپې

نظم ۲۳ـ " سپینې ماڼې "

دا دَ واؤرې سپین کورونه
چې مُونېږې وَ شیشو ته
ټولې خښتې یې دَ خوُنو
لا خو دي دَ زیارکښانو
دَ محنت دَ خولو څاڅکې
لا خو دي دَ یتیمانو
لپه لپه یخې اوښکې
لا خو دي دَ مظلومانو
ټکی ټکی وچې وینې ....،
بس ، که لږ هم ژړی تود لمر

کښته راغلی مځکې خواته
نو یې ګورئ چې ویلېږي
د بوالونه خپل تر خپله

نظم ۲۴ـ "اوږد مزل"

زما او ستا تر مابېن
هغه دَ درو لوستو وړه فاصله
دَ کمکۍ مینې ځوانېدو په هیله
څونې اوږده شوه ، ګوره
چې تر یو بله رسېدو له مخه
ما او تا دواړه ګرانې !
دَ لېونۍ ځوانې تر ټاک واوینبتو

نظم ۲۵ـ " زړه "

نړېدلي د بوالونه جوړ شي بیرته
رژېدلي څانګې هم وَنیسي پاڼې
خو ، یو دغه اوړ مارغه دی
چې ټپي شي
دَ نفرت په یوه تریخ کاته هم دُونې
چې وزَر کله تلي وَ الوتو ته
نو اندام اندام یې وَ ژاړي له خوږُو

نظم ۲۶ـ "یوه پوښتنه"

که هر انسان په ژوندانه کې ځانته

لري په ژوند باندې حق ...
نو ، دا پوښتنه کوم
چې څوک دی هغه ماشوم
دَ سړي زُوی دی که یَه ؟
چې په ټولنه کې نن
په تشه خېټه او په وچو شونډو
خوار او ناهیله غوندې
دَ ساتېري او کورَکیانو په ځای
له بودګانو سره
دَ یو بوده په رنګه
په امبارونو باندې
ګرځي خوار‌ه لټوي

نظم ۲۷ـ "ستړګې"

څونې ویدې ستړګې
په تک ژېړ سهار
سمې له خوبه ویښېدو څخه بیا
دَ ورک تعبیر دَ لټولو په ځای
په خپلو اوښکو تور بانه پرېمنځي

***

څونې اومې ستړګې
په سره غرمه کې
دَ لوږو تندو دَ وژلو په نیت
دَ ستړي زیار په ینبېدلو خولو
سوځوَي خپل نازک او وچ وچ لېمه

***

څونې ښائیسته ستړګې
په ضد دَ تیارو

له توربخون غوندې ږومبي ماښامه
په ځای دَ اوښکو دَ زړګي په وینو
بلوي ټوله شپه ډیوې دَ حسرت

***

خو ، دریغه دریغه
بیا هم نه شو راویښ
ویده نصیب دَ دغو خوارو سترګو
چې دَ ژوندون څېرې له ورایه په کې
په نوې نوې رنګ ځلېږي همیش

نظم ۲۸ ـ " په خُله یوه او په زړه بله "

لارې اوږدې دي خونې
دلته دَ زړونو تر منځ
چې ، دَ امکان اسپې هم
ښکارې پرې سترې سترې
خو ، بیا هم سترګېویني
دغه غوږ ژبي خلګ
دَ بېل بېل کلي خلګ
اړکیه په سلو رښتو
لکه کړۍ دَ زنځیر

نظم ۲۹ ـ " قلم "

که خبرې کړي لاسونه
نو ، به وَ منمه دا هم
چې یې نه شي ړنګولی
دَ بخت کرښې له ورغَوې

نه دَ وخت سیلۍ بادونه
نه دَ اوښکو سېلابونه
نه باران باران څړُتونه
لاکن بیا هم په تندي زما
شي راغونډېږي یو څو ګونځې
چې قلم وَ وینم کله
په درو ګوتو کې دَ " ها " لاس
چې په کښلو دَ څو ټکو
یدلوي رابذلوي تل
لیکل شوي قسمتونه

نظم ۳۰ـ " ګونګۍ مینه "

چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا !
ستا دَ ښائیست په نظارو کې په کتو شمه بوخت
نشه نشه شم او په تا کې په څړُتو شمه بوخت

***

چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا !
له ډېره وهمه وَ رپېږم او خوله خوله شم
وَ سوځم اورغوندې په ځان کې او یره یره شم

***

چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا !
راته څرګند شي ستا په سترګو کې انکار له ورایه
په ځای دَ مینې دَ نفرت یو تریخ اظهار له ورایه

***

چې زه بلنه درکول غواړم دَ مینې اشنا !
یخ شي لفظونه بیرته ټول په سر دَ ژبې زما

ځکه چې مینه وي ګونګۍ ، نه شي کولی وینا

نظم ۳۱ـ " بڅرکې او یرې "

دَ ښائیست دغه بڅرکې
چې له اوره دَ ځوانۍ ستا
تل دَ ماتو ستورو غوندې
یوې بلې خواته غُورځي ،
هم دغه رنګه به دِ پر ژر
دَ غرور په نغرې کې
په لټون دَ سرو سکروټو
مړې ایرې دَ دې وختونو
وَلړې را وَلړې ته

نظم ۳۲ـ " دَ سبا په آئینو کې "

دَ پرون ښکلې مخونه
که نن ګونځې ګونځې ښکاري
نو باید چې دَ نن ورځې
ځلنده ښائیست لرونکې
چټې پېغلې او ځوانان ټول
خپله خپله سر دَ پاسه
دَ غرور ښکرونه مات کړي
او په دې حقیقت پوهی شي
چې هغوئ به هم ښکاریږي
دَ سبا په آئینو کې
لکه وچې شاړې ونې

نظم ۳۳ـ ˝خالي ځانګو˝

امېلونه دي دَ کرکو
که هغئ هم
یو په یو راته پئیل
په تار دَ میني
نو دي څله دَ نامه لاکټ
په جار جار
را په غاړه کړو په خپل لاس
دَ زړه سره !
چي اوس هم ګوره لا ځانګي
په سیني زما
دَ خالي ځانګو په رنګه
دَ یو کوُنډي

نظم ۳۴ـ ˝ وام ˝

راغزېږي زما په لوري
یو تک سُور او تړکېدونکی
دَ سکروټي په شان بل لاس
هم په ویښه
هم له خوبه
خو ، چي زما تر مرۍ رسي
نو بانه پري وَنښتېږم
په وړو وړو سُلګیانو

نظم ۳۵ـ ˝ څه تمه ؟ ˝

خپله سایه مې هم یوازې پرېږدي
چې دَ مابنام زُلفې خورې شي په لمر
ته خو څراغ لا دَ بل کور یې اشنا
له تا به تمه دَ رڼا څه کوم ؟
له تا به تمه دَ وفا څه کوم ؟

نظم ۳۶ـ " دَ خپله لاسه "

بخت په ما پورې ګرم نه دی
نه وختونو یم ترټلی
ما خو خپله دَ خپل لاسه
دَ ماشوم زړګي په خوښه
دَ یو چا په خوا خوُږي کې
په صله دَ خوږې مینې
په اثر دَ مړامو سترګو
دَ سکون ډک ډک جامونه
چَپه کړي دي پخپله

نظم ۳۷ ـ " بېلېدل ګران دي "

چې دَ اشنا دَ هېرَولو په نیت
په واښ دَ صبر ځان ترمه څونې
او لا یې عکس عکس پرېمنځل غواړمه
دَ خپلو سترګو له ایندارو څخه،
دُونې مې زړه شکوې تنهیانې ورته
او راښخېږي له اوله هم زیات
لکه په ځوزو پېچل شوي وربېښم
چې خلاسَوې یې څنګه څنګه په پام
هغونې دوئ په کې اړکېږي نور نور

نظم ۳۸ـ ˜ عدالت ˜

زړگی خو غواړي مُدام
چې دَ مارغه په رنګه
بالا بالا الوتی
او دَ بورا په چم یې
ګل ګل ښائیست څټَلی
دَ ژوند له هرې څانګې
خو ، ویښ ضمیر یې تړي
دَ فرار لارې تړولې
په دلیلونو باندې
ځکه خو هر انسان دی
ځانته یاغي هم خپله
ځانته قانون هم خپله

نظم ۳۹ ـ ˜ هکله * ˜

دا چې دَ غره له لورې
بیرته ورغبرګه شي ژر
کلکه هکله دَ شپون
نو دغه لوُنې ، زامن
دَ دنګو غرو هم باید
چې ژبې وَ نه تړي
دَ بودګانو غوندې
که سرببره پښتو
په چیغو چیغو له دوئ
غواړي دَ سر پرونی

----

* هکله ـ (په "ترینو" پښتو کې "چیغه" ته وای)

نظم ۴۰ ـ " لټون دَ سیوري "

وړاندې په لاره دَ ژوند
او چتَوم ګامونه
تش په دې هیله همېش
چې زه به هم وسا کړم
کله په یخ سیوري کې
ستړیا دَ ستړې وجود
خو ، دَ دې وخت ناترسه
تودو تودو غرمو کې
نه ښکاري چېرې راته
له پانېو ډکه ونه

نظم ۴۱ ـ " اشتهار "

هغه حیاء او دَ حیاء مجسمه
هغه دَ کور او دَ عزت مېرمنه
دَ نوې دور له تقاضو سره نن
څومره بېباکه غوندې
سترګو ته وړاندې وړاندې
لکه لېبل دَ شُهرت
لکه ټائیټل دَ کتاب
دَ خپل ښائیست په سوب
دَ ژوندانه په ښاریو کې ښکاري
دَ هر بازار په دُوکانو کې دلته
دَ شرافت په لمن
دَ پېغلتوب او بې شرمۍ اشتهار

نظم ۴۲ـ " دَ وخت زلزلې "

کربښې دَ لاس وي
بېلې بېلې لارې
دَ ليکل شوې نصيبې ... منمه
خو ، چې منګولې دَ چا ډکې وي تل
دَ ارمانو په ځای
په سرو تڼاکو
نو ، دَ هغوئ دَ ختو مېني څله
نړوي هر کله دَ وخت زلزلې ؟

نظم ۴۳ـ " خپلواکه کوچۍ "

په زړه منګولې لګول دَ کوچۍ
خپه دَ باد نه ده نيول
نو څه دي ؟
چې دَ نازکو بُوربکيانو غوندې
تل په ټولۍ کې له همزولو سره
دَ ژوندانه دَ هر ماښام دَ مخه
کله په دشت
کله لمن کې دَ غره
خپلې کيږدياني دروي په اوبو

نظم ۴۴ـ " برخې "

ته هم ويده شه زياته
اې دَ ويده بخت سر ته ناست زړګيه !

ويده وي مړي دَ ګور
او مړي نه شي ورکولای چاته
برخې دَ ژوند هيڅکله

نظم ۴۵ـ " کرښې دَ يار په نامه "

بې تا مانده دَ ژوند په تول يم څکه
چې ستا له جوره سترګه سترګه شومه
لکه خورَه ورَه ښکلا دَ سپرلي
چې په اؤو رنګوکې سترګې ګټي
خو ، دَ زړګي په برخه تل وي تيارې

***

بې تا مانده دَ ژوند په تول يم څکه
چې ستا له جوره شومه سيال دَ خلګو
لکه سره ځوانه يښېدلي وينه
چې په رګو کې وي دَ ژوند علامت
خو ، هسې ښکاري سره سياهي دَ قلم

***

بې تا مانده دَ ژوند په تول يم څکه
چې ستا له جوره څړيکه شوم دَ پُرهار
لکه تېره تېره ازغي دَ بُوټو
چې پا ملرنه دَ ګلونو کوي
خو ، پرانوي دَ احساس لارې په درد

***

بې تا مانده دَ ژوند په تول يم څکه
چې ستا له جوره تکه سره غرمه شوم
لکه وختونه دَ اور اور پېعلتوب
چې دَ وجود غوښه په تاؤ ويلوي

خو ، سوځېده لکه ققنس له ځانه

***

بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه
چې ستا له جوره ژوند ته لارې غواړم
لکه دَ بر بېوان تنها مسافر
چې لټوي خپل بې درکه منزل
خو ، فاصلې دَ محرومۍ اوږدې دي

***

بې تا مانده دَ ژوند په تول يم ځکه
چې ستا له جوره يم لاهو په ځان کې
لکه تازه غوندې يو مړی دَ ګور
چې ورته پورته وي لاسونه همېش
خو .. اديره کې نه وي نخښې دَ ژوند

نظم ۴۶ ـ " وينه شپه "

سر دَ پاسه دا رُونې ستوري
بل څه نه دي ، سرې بڅرکې
چې له اوره دَ هجرانه
الوتلي وي آسمان ته
هم په دې خو حسرتونه
په اوږو دَ اُميدونو
دَ سهار په هيله ستړي
دَ وچ بُوټي په چم سوځي
دَ بې خوبه سرو سرو سترګو

نظم ۴۷ ـ " ترانه دَ ياغي مينې "

دلته خو سترګې او ايندارې وور نظره ښکاري
دلته تيارې دَ ښېلتانه له مازيګره ښکاري
دلته ګرېوان وي دَ غماز په لاسو چاک دَ مينې
راشه چې جوړ کړو په يو ستوري خپل وتاک دَ مينې

***

دلته کاختي ده دَ سکون ، وختونه سوځي په اور
دلته آثار نه شته دَ ژوند ، ښکاري کور کور لکه ګور
دلته سرې سرې اوېښتې دې تر ټاک دَ مينې
راشه چې جوړ کړو په يو ستوري خپل وتاک دَ مينې

***

دلته په لارو زيږه کاڼي او ازغي پراته دي
دلته خو ځلي په هر ګام دَ محرومي پراته دي
دلته باران ته دَ خلوص تږې دې خاک دَ مينې
راشه چې جوړ کړو په يو ستوري خپل وتاک دَ مينې

نظم ۴۸ـ " کورَکی "

خوني به ښه وای که مور خپله بيرته
هغه ګړۍ وای نړولی هلته
له خاورو جوړ هغه کوچنی کورَکی
هغه زمور دَ ناوکيانو مسکن
چې ما او تا جوړ کړی ؤ په مينه
دَ ماشوالې په تودو غرمو کې
اې دَ غريزي سيمې پېغلې جلۍ !
نو به هيڅکله ګرځېدلې نه وای
هغه ناورانه کورَکی دَ يادو
په تا چارپېره لکه شپول دَ شپوږمۍ

او نه به ما وای سنجَولی کله
دغه ستا کور دَ ارمانون زیارت

نظم ۴۹ـ " ژوندی ادیره "

دا خو ګڼه ادیره ده
چا وئیل چې ښاریه ده ؟
دلته دي ټوله قبرونه
نه بازار شته ، نه کورونه
مړ احساس دی ، مړې مړې سترکې
مړې جذبې ، مړه ضمیرونه
هر سړی دی کفن کښونکی
ځکه ژوند په کې ساه اخلي
هم په هر ګام دي ولاړې
فرښتې دَ مرګ خارمړې

نظم ۵۰ـ " خيالي تړون "

اې دَ اشنا په باب دَ ویښې خوبه !
کله خو ته هم شه رښتیا په هبره
چې زه هم وَ وینم دَ سترګو وړاندې
دَ خپل خیالي یار نالیدلې سترګې
چې مې زړګی تخنوي
چې مې اروا موسَوي
هو که ، هغه چې تهمتي یم باندې
له ننه نه ، زما له ژونده راهسې
خو ، بیا هم نه شوې ټولې
ګڼې تیارې دَ هجران
او نه سهار شو کله

زما په دې شپه غوندې ژوند

نظم ۵۱ـ " مینه "

مینه جذبه ده ... منم
مینه کېنه ده ... منم
مینه ړنده ده... منم
مینه کتاب دی دَ ژوند
مینه نصاب دی دَ ژوند
هر څه هر څه ، خو انقلاب ده مینه
پښتني هوډه ، مست سېلاب ده مینه
غرونه دَ وخت دي ورته لُوټې لُوټې
دَ روایاتو پرې پرې دي ورته
مرګی هم ځان په ګوتو نه ورکوي
ځکه خو هر مئین زړګی وي یاغي
او دَ یاغي جذبو له اوره امان
چې ... په سره تاؤ کوي خوله په کاڼو
هو که ، په هغه کاڼو
چې دَ ږلۍ غوندې وربېږي په دوئ

نظم ۵۲ـ " دَ ګل په نامه "

ویاړمه.... زه په ازغي ځان هر کله
ځکه چې اې ناپوهه ښکلې ګله !

" پاي له ژونده دَ فنا قدرونه
پاي له خاورو دَ بقا قدرونه
پاي له کاڼو دَ دُنیا قدرونه
پاي له شپې دَ سپین سبا قدرونه
پاي له خیرو دَ ښکلا قدرونه "

نو ، ته هم پوهی شه که دانا یې ګله
ګله ! که ګل یې ، نو له ما یې ګله

نظم ۵۳ـ " پټ پُټانې "

ځینې سترګې دي
چې ما دَ ورکو غواړي
ځینې سترګې دي
چې زه یې لیدل غواړم
خو
نه لاره دَ طلب رسي وَ سر ته
او
نه دغه پټ پُټانې زموږ تر منځه
درَوي دَ صبر جګ جګ دېوالونه

نظم ۵۴ـ " پښتنه پېغله "

ته په خوُی دَ غرسنۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم
ته باران یې ، ته سیلۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم ؟

دَ پټکي شمله ده هسکه ستا له جوره دَ پښتون پلار
ته په ښځه ځان زمرۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم ؟

ستا دَ سترګو په حجرو کې دَ خلوص مېلمانه اوسي
ته نرګاړې انجلۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم ؟

ستا په مینه کې پښتو ده ، ما ته نه منې له مرګه
ته هم لُور دَ ملالۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم ؟

له بنګړئیو او له ګوتکو ، خوښې دي په لاس بېړۍ ستا

ته بېرغ دَ خپلواکۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم ؟

ستا خندا ده دَژوند زېری ، ستا په خشم کې مرګی پټ
ته ورېمه یې ، ته سیلۍ یې، تا په کوم نامه وَستایم؟

ستا په ژغ کې خوږ سرور دی، خوند کوي تل ژغېده ستا
ته نغمه یې، ته شپېلۍ یې، تا په کوم نامه وَ ستایم؟

ستا چې پټ وي تر څو پورې دَ حیاء په پلو مخ لا
ته اومه غوندې غوټۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم؟

وچ دي شي هوس دَ ستورو ،چې به ستا وړاندې ځلېږي
ته سکه خور دَ سپوږمۍ یې، تا په کوم نامه وَ ستایم؟

ستا ښائیست دی له فطرته ، وَ نخرو ته دي حاجت څه
ته بې تاجه هم رانۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم ؟

ستا شېوه هم لکه شمعه دَ تیارو په ضد سوځېږې
ته رڼا دَ زندګۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم؟

هیڅ دي هرڅه بې تا دلته ، که ایندارې دي که سترګې
ته دَ ژوند اصل ستنۍ یې ، تا په کوم نامه وَستایم؟

شوق هم ستا په تصور کې، تر مرۍ نیسي غمونه
ته سوب دَ سوکالۍ یې ، تا په کوم نامه وَ ستایم؟

نظم ۵۵ـ ˝دي آئرن ایج˝

دَ پرون ټوله خوبونه
ټول سوچونه
ټول خیالونه
نن رښتیا دَ ژوندانه شول
ارَبې له حرکته

دَ ابتهم له بركته
خو ، مرګی ، هغه مرګی دی
چې دَ "جین بم" په وسواس یې
دَ روبوټ غوندې انسان هم
په خپل غم دی لا نیولی

نظم ۵۶- " یوازې نه یم "

یوازې نه یم ، اندېښنې لرمه
دَ زړه په سر بلې لمبې لرمه

" ځکه خو کله خوب له خوبه ګرځم
کله دَ شنې لُوخړې غوندې ترځم
لا دَ تیارو دَ یو ملګري په چم
په هر دویم قدم دَ ورځې پرځم "

یوازې نه یم ، وسوسې لرمه
ځانته چارپېره څو سایې لرمه

" ځکه خو کله له خپل سیورې تښتم
کله له وامه دلې دُورې تښتم
دَ مرګ له خلې او دَ اجل له ګولې
له ښاره زه دَ غره په لورې تښتم "

نظم ۵۷- " سباؤن "

دَ پرونۍ شپې
دَ ښائیسته غوندې خوب
که تعبیر "نن" وَګڼم
نو به دَ ژوند

په غم لړلي لمحو
او چارپېرچل کې دَ وخت
زه خوار په وړې خېټه
وَ لرم هیله په څه
دَ خندنې سباؤن ؟

نظم ۵۸ـ "پیسې"

دَ سهار له لمر ختو
دَ ماښام تر خورېدو
ټول اقدار دَ ژوندانه
ورکړه راکړه بد او ښه
ګوا هر څه او تقاضې
نن سبا ښکارې پیسې

نظم ۵۹ـ "نفس"

هغه سړی

هغه نوموَړی سړی
هغه غښتلی سړی
چې ما ترڅان دباندې
خپل چارپېرچل کې چېرې
نه کړو موندہ کله هم

هغه سړی

هغه غاوِره سړی
هغه جابِره سړی
نن ورځ په خپله بڼه

ما په خپل ځان کې وَليد
دَ زړه په سترګو باندې

نظم ۶۰ـ " يوه خطا "

کشکې زه ړُومبې خبر واى
فقط دومره
هوکه ، دومره
چې يو ورځ به زه او زړه هم
سم سره له آرزوګانو
دَ دې خپلو سرو سرو اوښکو
په سېلاب کې وَ يهېږو
لکه ختې
لکه شګې
او لا خړ کچه کورونه
نو به نه واى ورګډ شواى
کله هم داسې په مينه
زه دَ مينې وَ درياب ته
لا دَ هغو ښکلو سترګو
دَ خُمار ډکو چينو ته
چې تر ننه يې نشو کې
لامبوزن لامبوزن ښکارم

نظم ۶۱ـ " عقيده زما دَ مينې "

چې له خدائيه که بل چا ته
اجازه دَ سجدې واى
نو به ما واى لګولى
خپل تندى وَ هغه يار ته

چې هم خپله تل ولاړ وي
وَ بُتانو ته خاورو
لاس نړلی ..لاس تړلی
دَ اغراضو په مندر کې
——

نظم ۶۲ـ " څوک به واي دَ ناز غاړې ؟ "

څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ ساه ګانو په دې لوبه
چې یاد بړي په نامه ژوند
خو ښکاریږي دَ خوب غوندې
خاورې خاورې
سپېرې خاورې

ـ ۲ ـ

څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ اُمېند په وږمو باندې
چې ښکلاؤې زېږَوي تل
خو څګلی یې څوک نه شي
لکه زهر
تراخه زهر

ـ ۳ ـ

څوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ وختونو په دې ناوې
تر سپرلي چې هم ده ښکلې
خو همېش له غمه ژاړي
لکه کونډه
خواره کونډه

ـ ۴ ـ

ځوک به واي دَ ناز غاړې ؟
دَ دې ژوند په موسمونو
چې بدلېږي رابدلېږي
خو سکون په کې هغۍ لا
همېش ښکاري
یو پُوښتنه

نظم ۶۳ـ " جنون "

ورک یم له ځانه زه په تا کې دُونې
دَ انتها ، چې انتها ده ځونې
خو بیا هم زه دَ ویده بخت له جوره
په ویښه لرې یم له تا هغونې

***

ورک یم له ځانه زه په تا کې دُونې
چې زما دَ فکر ژورتیا ده ځونې
خو بیا هم زه دَ سترګو وړاندې مُدام
ښکارم بندي دَ خپل وجود هغونې

نظم ۶۴ـ " ړنده نړۍ "

لمر که خبرې که ډُوبېږي
خو دا ځُونه
دَ زړه ځُونه
لکه تور لحد دَ مَړي
چې وړانګه هم دَ رڼا لا
نه شي کښېلی ورته لاره

نظم ۶۵ـ " ؟ "

یو خواته مري
سړی سړی له تندې
وَ یوه ګوټې ته
دَ خواهش دَ چینې
او بلې خوا ،
ډُو ببېږي ښځه ښځه
په خپل او به غوندې وجود کې خپله
لکه سُوروی کشتۍ
په شنه دریاب کې

دربغه

غهېدر ېچ ېکـلښ ګـخل
پــوه ىوا پــه انقــدرځ
اوىدلېرېوړهمل
لـه تمونوتـــور د ېشـپ
اى لـه راېخزانتلونـــــک
نـو بـه يـې ونـهړز د بـل
ېداس پـه ظلـم ظلـم
لانــدي كـول نـه كلــهيــڅه
د خپلـــو وښپ تــر تلـــو

نظم ۶۶ـ " پښتو "

هغه څوک ده ؟
دَ چا لُور ده ؟
دَ چا وینه ، دَ چا خور ده ؟
چې په سرو سرو اوښکو ژاړي

سر ببره، در په دره
دَ ژوندون لارو کوڅو کې
په مخ لُوڅه
په پښو لُوڅه
په زَړو ځیرو جامو کې
سرګردانه ، پرېښانه
په وجود سترې ستومانه
له خپل ځانه بې خبره
له جهانه بې خبره
دَ بې رحمه وخت په لاس کې
لېونۍ سپېڅلي غوندې
په ارمان کې دَ نکریزو
یېغلتوب بائیلي زړېږي
په فریاد فریاد ژغېږي
چې ، اې خلګو !
ړندو خلګو !
ما ته وَ ګورئ ، زه څوک یم ؟
دَ چا لُور او دَ چا خور یم ؟
زما په سر پړونی نه شته
زما لاسونه بې بنګړئیو
زما غوږونه بې والئیو
آخر ولې ... آخر ولې ؟
یَه دَ وخت زامنو ولې ؟
زه بې وسه ، بې آسرې نن
زه بې کوره ، بې پړدې نن
دَ خپلوانو په لټون تل
دَ مُراد کچکول په لاس کې
دَ سوالګیرې په شان ګرځم
زه سوالګیره ؟
زه سوالګیره ؟
سترګې رُونې کړئ یَه خلګو !
دَ غفلت دَ تیارو خلګو !
ما هم وَ پېژنئ خلګو

زه دَ دنګو غرونو لُور يم
زه پښتو يم
پښتنه يم

نظم ۶۷ـ " فاصلې "

يو قدم په زيږه کاڼي
بل قدم په ازغن بُوټي
خو ، لا هغه فاصلې دي
دَ ژوندون دَ خواهشاتو
چې لنډېږي نه هيڅکله
په دې لارو زوال جنو

نظم ۶۸ـ " ازلي تړون "

کومه ورځ چې ستا دَ زُوکړې وه
هغه ورځ
ما ليدلي وه په وېښو سترګو باندې
په اينداره کې
خيالي غوندې څېره ستا

کومه شپه چې راته مرګ وله
هغه شپه
تا په مينه زما دَ زړه په واړه غولې
دَ تيارو په ضد
څراغ دَ ژوندون بل کړو

نظم ۶۹ـ " دَ رڼا ملګري "

ته دَ رڼا سره سم ځغلې
دَ ماښام په لورې
او زه دې سيورى دَ وجود يم
تا سره سره ځم
خو ، دَ بېل بېل فطرت له جوره
ما او تا هم مُدام
چې څونې دواړه ليدل کېږو
څنګ په څنګ دَ ورځې ،
دغونې ورک شو له يو بله
په کوڅو کې دَ شپې

نظم ۷۰ـ " دَ طلب تنده "

چې دَ سوچ هر يو نيلى مې
دَ اُميد له هر ګودره
دَ جانان په طلب ستړى
او ناهيله غوندې بيرته
دَ ماښام خواته ، راغبرګ شي
نو ، په اوښکو يې دَ سترګو
اوبَو مه تنده داسې
لکه زه چې يې له ورکو
ټوله ټوله ورځ غوښتمه

نظم ۷۱ـ " ټپ دَ نامه "

که له سترګو
زما دَ هر يو عکس په رنګه
زما دَ نوم
هغه تک شنه او مړه حرفونه

چې تا کښلي په سپین لېچ ؤ
په نرۍ ستن ،
لا هم بیرته
په پنړ وَ پېژَې ګله !
نو
هغسې به یو ټپ
لکه ایندا ره
زما دَ یاد هره څپره تل
په تا ویني

نظم ۷۲ـ " تلکې "

که تښتېده غواړي څوک
له خپله ژونده چېرې
نو به په کومه تښتي ؟
چېرې به مخه کوي ؟
ځکه چې ښکاري هر لور
دېوال دېوال رسمونه
غُونډۍ غُونډۍ خنډونه
دریاب دریاب غمونه
او لا ، قدم په قدم
ولاړې دي تلکې

نظم ۷۳ـ " آخري سندره "

نه شمه پاللی بس ...... نورې اندېښنې زیاته
نه دَ وِیر شېبې زیاته ، نه دَ ژوند لانجې زیاته

***

چاته لُوند ازغی ښکارم، څوک غمَوي ژوند په ما

چاته خوارَکی ښکارم، څوک وهي پسخوند په ما
نه شمه زغملی تل ، داسې مسخرې زیاته
نه دَ وِیر شېبې زیاته، نه دَژوند لانجې زیاته

***

څونې چې نېستمن یمه ، دُونې مانده تول لرم
څونې چې غمجن یمه ، دُونې تش کچکول لرم
نه شم ټکولی زه ، بندې دروازې زیاته
نه دَ وِیر شېبې زیاته ، نه دَ ژوند لانجې زیاته

***

دلته مې لمر ملا سېځي ، هلته دَ کلو مزل
دلته مې خپل بخت ترټي ، هلته په ارغو مزل
نه غوارم ساتل شوقه! ساه سره رښتې زیاته
نه دَ وِیر شېبې زیاته ، نه دَ ژوند لانجې زیاته